

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

4/2019 / ročník XXIX / 29 Kč

Ambice jsem nikdy neměl

Mons. Josef Kajnek , biskup

10 Křížová cesta v Konecchlumí

14 Není zpověď jako zpověď

15 Co znamená věřit

18 Poutní místo Smržov

STAŇ SE DOBROVOLNÍKEM

Délka: 3 až 12 měsíců (40 hodin týdně)

Věk: 18-30 let

Místa služby: farnosti, diecézní centra života mládeže, střediska mládeže

Náplň: aktivity s dětmi, mládeží a rodinami

Příprava: osmidenní teoretická příprava

Kontakt: Sekretariát sekce pro mládež
mladez@cirkev.cz
+420 220 181 739
dobrovolnictvi.signaly.cz

Pojď a zakus radost ze služby

Přilož ruku k dílu

Rozviň své dary

Česká
biskupská
konference

Asociace
křesťanských
spolků mládeže

církev.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Mons. Josef Kajnek:
Těšit se na věčnost
- 10 **pozoruhodná místa diecéze**
Lidé z celého světa
míří do kostela v Konecchlumi
- 12 **charita**
Diecézní charita
má nové vedení
- 14 **jak to vidím já**
Není zpověď jako zpověď aneb
jak přistupovat ke zpovědi
- 15 **člověk a víra**
Co znamená věřit (1)
- 18 **poutní místa diecéze**
Smržov
- 21 **tradice**
Oděv není nikdy nedůležitý
- 24 **historie**
kardinál Beran: „Dobrý pastýř
dává za ovce svůj život.“
- 26 **Velikonoce**
Krasličky učí trpělivosti
- 30 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú. 1016004393
/5500, variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Poděkování kněžím a věřícím

Vážení přátelé,

ve dnech 21.–24. února 2019 proběhl ve Vatikánu summit o ochraně nezletilých. Sexuální zneužití nezletilých ze strany duchovních je tragédií pro celou církev.

V dlouhé promluvě na zakončení celého setkání, kterou si můžete přečíst na internetu na www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=29026, mimo jiné Svatý otec František řekl: „Dovolte mi, abych vroucně poděkoval všem kněžím a zasvěceným osobám, kteří věrně a oddaně slouží Pánu a cítí se zahanbeni a diskreditováni hanebným jednáním některých svých spolubratří. Všichni – církev, duchovní, Boží lid a dokonce i Bůh sám – neseme důsledky jejich zpronevěry. Děkuji jménem celé církve za naprostou většinu kněží, kteří jsou nejenom věrní svému celibátu, ale nasazují se ve službě, která je dnes ještě těžší vlivem skandálů, kterých se dopustilo nemnoho (byť vždycky přespříliš) jejich spolubratří. A děkuji také věřícím, kteří dobře znají své dobré pastýře a nadále se za ně modlí a podporují je.“

S vděčností Svatému otci za jeho hluboká slova, se rádi připojujeme k tomuto vřelému poděkování za obětavou službu věrně sloužícím kněžím, řeholníkům a řeholnicím. Velký díky patří i mnoha věřícím, kteří podporují své kněze.

Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký, Mons. Jan Paseka, generální vikář)

Zástupci světového Hnutí pro život u biskupa Jana

V sobotu 2. 3. přijal diecézní biskup Mons. Jan Vokál v královéhradecké rezidenci prezidenta Human Life International z Washingtonu P. She-nana Boqueta a ředitele pobočky téže organizace z Říma, profesora na Angelicu P. Francesca Giordana. V doprovodu místopředsedkyně Hnutí Pro život ČR Zdeňky Rybové navštívili Českou republiku v rámci svého zájmu o otázky ochrany života od početí po přirozenou smrt.

Těšit se na věčnost

Sedmdesát let života. To je v pravdě čas, za kterým se stojí ohlédnout. A ač královéhradecký pomocný biskup Josef Kajnek ve své skromnosti o žádnou publicitu nestojí, svolil nakonec, že svůj životní příběh alespoň trochu poodkryje.

Dětství, 50. léta

„Já jsem z Kutné Hory...

Ano, narodil jsem se tam, i když mé nejtěšnější dětství do pěti let jsem prožil v Polné, kde tatínek pracoval na místním úřadě jako důchodní. Když nám tatínek zemřel v roce 1954, maminka se s námi třemi dětmi, Mery, Lídou a se mnou, odstěhovala ke svým rodičům do Kutné Hory. Tam pracovala na finančním odboru ONV a my děti jsme u babičky a dědy prožívaly šťastné dětství, kde jsme vnímaly, že jsme přijati a milováni a za tento vklad do života jsem čím dál víc vděčný. Dědeček šel každý den ráno na mši svatou a přinesl baňku s mlékem a síťovku housek. Byli jsme obklopeni láskou a krásným příkladem křesťanského života. Maminka nás přihlašovala na náboženství, a když jí učitelky říkaly, že z nás budou křivopáterníci (jinak ve škole, jinak doma), odpověděla jim statečně: „Já už nemám manžela a už se nemám o koho jiného opřít, než o Pána Boha.“ A tak jsme viděli a vnímali, už od útlého mládí, že život s Pánem Bohem je něco velmi důležitého. Život v krásném městě v Kutné Hoře a pohybování se, co by ministrant, v gotickém prostředí chrámů, jistě má na člověka vliv, aniž by si to uvědomoval.

Mládí, 60. léta

„Neměli jste problémy dostat se kvůli víře na školy?

Moje starší sestra Mery (jako dítě jsem jí nadával do šplhounů a jedničkářek) se po osmičce nedostala na SVVŠ (gympl), protože neměla dělnický původ. Navštěvovala

tedy nepovinnou devítku a s velkým doprošováním maminky u pana ředitele se dostala na Zdravotní školu do sousedního okresu Kolín. Když jsem viděl tuto realitu, rozhodl jsem se, ve své vzpurnosti čtrnáctiletého, že se nebudu hlásit a doprošovat na střední školu a vyučím se zámečnickem. Když jsem se po prvním ročníku chtěl přihlásit na průmyslovku, dědeček mne usměrnil: „Když jsem ti to radil před rokem a prosadil sis řemeslo, tak se teď doučíš a pak si dělej, co chceš dál.“ Jsem mu moc vděčný – tím jsem si prodloužil mládí.

„Jestli v našem rozhádaném světě i Církvi je něco nejvíc potřeba, tak je to jednota.“

Po vyučení jsem nastoupil na Strojní průmyslovku do Čáslavi a tam mne ve 2. ročníku zastihl rok 1968 a ten mi otevřel nové obzory. Míla Fiala, zpívali jsme spolu v basu chrámového sboru, se přihlásil do litoměřického semináře, a já jsem s ním vedl dlouhé hovory, když jsem ho cestou ze zkoušky doprovázel až do Malína. Tehdy se mi otevíral svět, který jsem doposud neznal, a tehdy mne poprvé napadly myšlenky, zda mne Bůh volá ke kněžství. Nutno podotknout, že na podzim 1967 jsem dostal odklad od základní vojenské služby – nějaké změny na páteři. Při odvozech na podzim 1968 vzali z nás 28 odložených dva nejzdravější. Zřejmě na vojenské správě viděli, že vojáků u nás je víc než dost, takže jsem dostal „modrou knížku“, jinak řečeno Stabskripl.

(Biskupský znak s heslem V pokoře sloužit

Studia a první léta kněžství, 70. léta

„Zvolil jste nakonec duchovní povolání.“

Ačkoli se této době mluví jako o létech tvrdé normalizace, pro mne a mnohé z nás, jak rádi na ročníkových setkáních vzpomínáme, to byla nejkrásnější léta našeho života. V r. 1971–76 v litoměřickém semináři nás formoval P. Josef Knödl, spirituál, ale i přednášející kněží Dr. Hermach, Dr. Stanislav Novák, Dr. Václav Wolf a pan rektor Josef Poul. Na tyto muže především doléhala tzv. normalizace, ale oni svými postoji, sdělováním posvátné teologie, podepřené svými bohatými kněžskými zkušenostmi, nám předávali sami sebe. Každý rok byl někdo z nich odvolán a z Litoměřic zmizel. I to bylo pro nás velkým svědectvím a příkladem věrnosti a uvědomovali jsme si, do čeho jdeme.

Vedle seminárních kněžských osobností jsem se v té době setkal s hnutím fokoláře a kněžskými bratřími, kteří mi zprostředkovali objev kněžského společenství a společenství vůbec. Kněžské svěcení jsem přijal v pražské katedrále z rukou banskobystrického biskupa Mons. Ferance (pan arcibiskup Tomášek byl tehdy nemocen), ale na fotografiích ze svěcení je vidět, že byli přítomni další tři čeští biskupové (Hlad, Matoušek a Otčenášek), kteří na nás také vkládali ruce.

77 Kam jste byl přidělen po vysvěcení?

První štaci, kde je kněz ustanoven se říká „první láska“. Bylo to kaplanské místo v České Třebové. Na svém prvním místě se novokněz konkrétně a skutečně „dotýká“ toho, co v letech studií a formace teoreticky získal. Jsou to objevy, které pokračují v celém kněžském životě. Nemohu mluvit o kaplanských letech, ale jenom o půl roku, protože už následující zimu jsem se stěhoval

do Písečné u Žamberka, kde jsem měl především povinnost denně sloužit mši svatou u řeholních sester vincentek na Žampachu. Pan vikář mne ale z České Třebové nechtěl úplně pustit, tak jsem pendloval (25 km) Česká Třebová – Písečná. Jednu noc v Písečné (večer a ráno na Žampachu), jednu noc ve Třebové (mše sv., škola, krematorium...) Druhý rok v Písečné byl už klidnější.

Těžiště kněžského života, ztráta tzv. státního souhlasu, 80. léta

77 Jenže pak přišla doba neklidná.

Na podzim 1978 jsem byl přeložen do Ústí nad Orlicí, kde jsem prožil krásných šest let a mohu říci těžiště své kněžské služby. Na faře zde žil P. Gerhard Stuchlý, salesián, který sloužil u řeholních sester v Domově důchodců. Podařilo se, že dostal státní souhlas na zpovídání a výpomoc ve

farnosti. Žili jsme zde v bratrském společenství a viděl jsem, že právě to je už polovina našeho apoštolského působení. Jeho životní zkušenosti mne mnohokrát povzbudily. Když mluvím o těžišti kněžské služby v Ústí nad Orlicí, myslím tím i poslední události, při které jsme se s paní katechetkou Ludmilou Polákovou (tehdy jí bylo 74 let) ocitli před okresním soudem za § 178 (maření státního dozoru). V obvinění stálo, že jsme společensky nebezpeční v tom, že paní katecheta, když nedostala dovolení učit ve škole, učila děti po skupinkách doma ve svém bytě a já, ačkoli jsem to věděl, jsem jí v tom nezabránil. Dostali jsme podmíněné tresty, a když jsem se pokoušel s jedním advokátem promluvit, aby nás hájil, odpověděl mi: „*Nechte to tak a nedrážděte je, jinak dostanete víc.*“

77 Jistě nelehká situace, které nepřidal ani smutek v rodině...

Krátce před tím, než jsem ztratil tzv. státní souhlas, si Pán Bůh vzal k sobě moji

(Biskupské svěcení udělil biskup Karel Otčenášek. Spolusvětiteli byli tehdejší nuncius G. Coppa a pražský arcibiskup M. Vlk

(Biskupské insignie jsou vždy středem pozornosti dětí

Na pomníček na hrobě svých rodičů nechal syn Josef vysekat do kamene verš žalmu 126, *Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem*

maminku. V cele předběžného vyšetřování jsem děkoval Pánu Bohu, že se tohoto maminka nedožila. Moc těžko by to nesla. Maminka onemocněla roztroušenou sklerózou už na začátku šedesátých let a od r. 1967, kdy musela podstoupit nutnou operaci, se už nepostavila na nohy. Svou nemoc nesla velmi statečně. Posledních 7 let svého života žila v kněžském domově v Senohrabech, kde bylo také několik farních hospodyněk. Ošetrovatelskou službu tam zajišťovaly řeholnice – opavské františkánky.

Maminka tam byla šťastná a říkala, že by si nikdy byla nepomyslela, že závěr svého života prožije v klášteře. Vždy o prázdninách byla maminka nějaký čas u mne na faře v Písečné nebo v Ústí nad Orlicí, kde zajišťovaly mamince ošetřování mé rodné sestry a moje teta, maminka sestra. Všichni jsme rádi vzpomínali na tyhle prázdninové chvíle s maminkou a na výlety do okolí. Měl jsem velikou

oporu v její modlitbě a obětech za mne a za mé farnosti. Jdou mi až slzy do očí, když si vzpomenu, že na jejím pohřbu bylo 27 kněžských spolubratří a celý autobus z ústecké farnosti.

” V obvinění stálo, že jsme společensky nebezpeční v tom, že paní katechetka, když nedostala dovolení učit ve škole, učila děti po skupinkách doma ve svém bytě a já, ačkoli jsem to věděl, jsem jí v tom nezabránil.

” Jak jste žil v letech bez státního souhlasu?

Nová etapa mého života začala 14. 3. 1984 odnětím tzv. státního souhlasu. Zůstal jsem bydlet v Ústí nad Orlicí a začal pracovat jako dělník u Českých lesů. Zjara jsem sázel a dosazoval stromky, dělali jsme lapáky na kůrovce a jiné škůdce, v létě obžinku stromků. Po soudu v červenci, který probíhal dva dny a byl veřejný za účasti desítek ústeckých věřících mně páni z StB dali echo, ať zmizím z Ústí.

Delikventi se vždycky stahují do velkých měst a tak jsem i já zakotvil v hlavním skladu v Metrostavu v Praze. Tam byla doména salesiánů a také vedoucím byl salesiánský tajně svěcený kněz. Bral jsem tam tehdy trojnásobek kněžského platu, a když jsem se jednou pana vedoucího zeptal, jestli to nepřehání, odpověděl mi: „*Uvědom si, že jsi tady na nucených pracích.*“ V této době jsem získal mnoho zkušeností od kněží v podobné situaci. „*Podívej se, Josefe, já tady na Metrostavu dopoledne buduji socialismus a večer ho zase bořím*“, řekl mně

Míla Vlk, tehdy umývač oken a výkladních skříní a dále mně radil: „*Když máš pocit, že tě někdo sleduje a rád by zjistil, kam jdeš, v metru při hlášení dveře se zavírají, rychle vystup a máš je z krku.*“

V roce 1985 zemřelo v naší diecézi dvacet kněží. S některými jsem měl blízké a přátelské vztahy (P. Tesař – předchůdce v Ústí, P. Nováček – soused z Chocně, P. Josef Dostál, P. Karel Výprachtický... Byl jsem domluven s panem vedoucím, když jsem jel na kněžský pohřeb, že řeknu před spolupracovníky, zítra si беру loňskou dovolenou. Po pohřbu jsem se vždy hlásil u pana kapitulního dr. Jonáše s tím, že byla v květnu 1985 amnestie a že jsem připraven nastoupit do duchovní správy. To se nakonec opravdu stalo na sv. Václava r. 1985 a já nastoupil do farnosti Chomutice, kterou do té doby spravoval P. Josef Tajchl. A protože další umístění nedostal, chodili jsme dva měsíce oba koncelebrovat ve všední dny

zpravidla téměř bez účasti lidu a vzpomínali, jak na první pátek v měsíci stojí v Ústí nad Orlicí a v Letohradě fronty u zpovědnice.

„To asi nebyla úplně povzbudivá doba pro kněžský život mladého muže.“

Často jsem se cestou tramvají na Rohanský ostrov do Karlína ptal, co já tady dělám? Nerozuměl jsem ničemu. Ale možná, že Pán Bůh dopustil, abych po tak krásném období úspěšné pastorační, neulpěl na tom, co člověka hřeje, ale prošel touto pouští k jádru, k podstatě lásky a věrnosti Bohu. Kolem vánoc 1985 zemřel také P. Jan Mokřý v Lázních Běláhrad a tak jsem z Chomutic dojížděl do této osiřené farnosti. V této farnosti jsem prožil listopadovou sametovou revoluci, kterou jsme nikdo nečekali, a byla podobným prožitkem, jako když se Židé vraceli z babylonského zajetí... Byli jsme také jako ve snách.

Život v Hradci Králové po boku biskupa Karla Otčenáška, 90. léta

„A změna režimu přinesla změnu do Vašeho kněžského života.“

Všechno i v mém životě dostalo rychlý spád. Pan biskup Otčenášek mne po Velikonocích 1990 poslal do Pardubic, kde jsme v podstatě kaplanovali u pana kancléře Henycha s P. Jandourkem. Ale hned v následujícím srpnu mne zavolał do Hradce Králové, abych byl jeho generálním vikářem po Josefovi Jakubcovi, který onemocněl.

„Z dělníka Metrostavu generální vikář. Trochu velký skok...“

Když pan biskup Karel viděl, jak mne některé kroky, které jsem musel činit, přesahují, povzbuzoval mne: „*Generální vikář, to je moje alter ego, pravá ruka.*“

„Bylo pro Vás v začátcích něco obzvláště těžké?“

Začalo šetření *Sacerdoti clandestini* – prověřování tajných svěcení, řešilo se překládání kněží podle potřeb diecéze a přání biskupa. Bylo mi 41–42 let, překládat a vysvětlovat překládání kněží někdy třeba i šedesátníkům bylo pro mne těžké.

„Jenže kolotoč událostí ve Vašem životě přidal na obrátkách...“

Do tohoto náporu práce přišla pozvánka od pražského nuncia: „*Svatý Otec vás chce jmenovat pomocným biskupem. Do čtyř dnů mi dejte odpověď, zda přijímáte.*“ Vše pod *secreto pontificio*, kromě zpovědníka. To byl zmatek v hlavě. Jel jsem k Matce Boží na Králíky pro radu a prosit sestry o modlitbu. Zpovědník mi řekl, že papeži se neodmítá. A tak jsem se stal 12. 12. 1992 pomocným biskupem královéhradeckým. Byla to určitá odměna za ty hory úřednické práce a nepříjemných jednání v úřadu generálního vikáře, dívat se do radostných očí birmovanců.

Kněžská práce ve farnosti naplňuje život biskupa Josefa radostí

☛ Tři biskupové – Mons. Kajnek, Vokál a Otčenášek

☛ Pardubice 2019, rozeslání tříkrálových koledníků

Otec biskup Karel nás ale dovedl i povzbudit. Vzpomínám, jak nás jednou shromáždil na biskupství v kapli sv. Karla Boromejského, kde nám vyprávěl, jak 30. 4. 1950 na něj biskup Pícha narychlo vložil kříž biskupského svěcení se slovy: „*Vás jsem si vybral jako Šimony, abyste mi tento kříž pomohli nést.*“ Krátce po své konsekraci šel biskup Karel na 11 let do vězení. Jednou nám taky biskup Karel řekl: „*Že jste tlustí, to mi nevaří, ale nesmíte mně tady padat jako plané švestky. Musíte všechno vydržet!*“

☛ Ono asi nic jiného nezbývalo...

Snažil jsem se o to, ale po devíti letech jsem poznal co to je, když je člověk na dně. Poprosil jsem biskupa Karla, aby mě alespoň na sabatický čtvrtek pustil do kněžské školy do Lopiána, kde bylo na formaci i několik kněží a bohoslovců od nás. Svolil. A byl to pro mne velký dar, nadechnutí se spirituality jednoty. Jestli v našem rozhádaném světě i Církvi je něco nejvíc potřeba, tak je to jednota, kterou Ježíš, jako testament vyprošoval svým apoštolům a církvi.

☛ Nakonec jste se stal znovu i farářem ve farnosti.

Když se v r. 1998 ujal vedení diecéze biskup Dominik Duka, dovolil mi, abych se ze zdravotních důvodů na čas vrátil do pastorače. Právě v tu dobu se uvolnila farnost Jablonné nad Orlicí. Každé pondělí jsem jezdil do Hradce na biskupskou

radu a podle potřeby v sobotu, případně v neděli odpoledne na biskupské funkce. Po třech letech života ve farnosti v Orlických horách se mi opět vrátila do života potřebná rovnováha.

Pardubice, nové tisíciletí

☛ Vy jako kněz už mnoho let působíte v Pardubicích.

Od roku 2001 žiji ve farním kněžském týmu v Pardubicích, kde pomáhám ve farnosti a podle potřeby vypomáhám s biskupskými funkcemi. A od letošního Nového roku se mi lépe dýchá a spí. Diecézní biskup Jan mě uvolnil z úřadu generálního vikáře.

☛ Čekají Vás oslavy životního jubilea. Jak se máte v tomto čase?

S těmi sedmi křížky na zádech, i když jsem v podstatě Bohu díky zdrav, se dostavuje, jak říkáme, my strojaři, opotřebení a únava materiálu na všech částech těla. To patří k tomuto světu. Adamovi a Evě Hospodin řekl: „*V potu tváře..., a v bolestech...*“ Je třeba činit pokání i touto formou. Ale máme naději, kterou Hospodin před tímto rozsudkem nad lidmi vyslovil nad hadem. „*Potomek ženy ti jednou rozdrtí hlavu!*“ (Gen 3) Zlo a Zlý bude jednou definitivně zlikvidován. „...a pekelné mocnosti ji nepřemohou...“ (Mat 16,18) Rád bych v této naději a ve spolupráci s Boží milostí a s důvěrou

v Boží milosrdenství prožil tento život a vytrval do konce. To je jediná ambice mého života. Svého otce jsem přežil už o 32 let, svou matku o 6 let. Žádné jiné ambice si nedělám a nakonec jsem je ani nikdy neměl. Děkuji Pánu Bohu za tolik jeho dobrodiní a obdarování. V budoucích letech se není na co moc těšit, jak Pán Bůh dá, tak to přijmout. Ale těšit se na věčnost: „*Hle, Boží přebývání s lidmi. On jim setře každou slzu z očí, nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.*“ (Zj 21).

Pavel J. Sršeň)

Příhoda s papežem

Před lety pobýval biskup **Josef Kajnek** několik dní soukromě v Římě. Zúčastnil se tehdy v Aule Pavla VI. generální audience u papeže sv. Jana Pavla II. Následně měl možnost osobně se s papežem pozdravit. Protože však s tímto osobním setkáním nepočítal, nebyl ustrojený v klerice, ale měl pouze kněžskou košili. Když se biskup Josef papeži představoval jako spolupracovník biskupa Karla Otčenáška, pronesl s úsměvem papež k biskupovi Kajnekovi: „*Takhle chodí biskup do Říma...?*“

Lidé z celého světa míří do kostela v Konecchlumí

Při cestě z Jičína do Hradce Králové hledí vyzývavě z konecchlumské stráně barokní památka, kostel sv. Petra a Pavla, který střeží část odkazu malíře a grafika **Vladimíra Komárka**. Ovšem, velmi zásadní část – visí tam čtrnáct téměř dvoumetrových obrazů **Křížové cesty** s typickým Komárkovým malířským rukopisem a s dobře promyšlenými příběhy. Jsou zároveň i symbolickým završením autorovy životní pouti.

Ve stráni nad obcí Konecchlumí na Jičínsku stojí pozoruhodný barokní kostel svatého Petra a Pavla, který ukrývá neobvyklý cyklus obrazů Křížové cesty od malíře Vladimíra Komárka. Kostel vznikl v letech 1728 až 1729 Donatem Theodorem Morazzim na místě původní gotické svatyně ze 14. století.

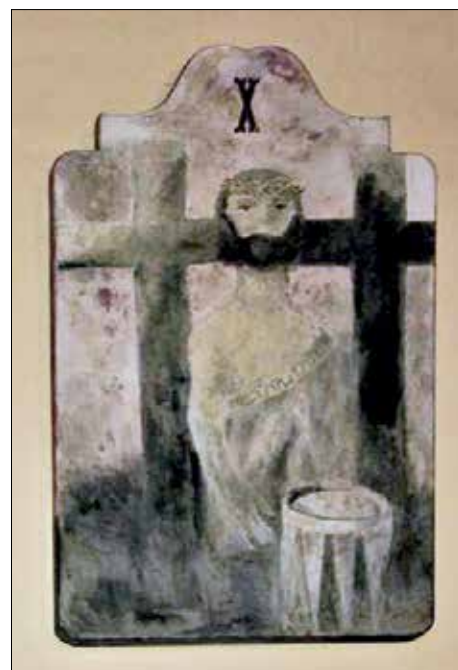
Když v roce 2002 přibyla do kostela sv. Petra a Pavla v Konecchlumí Komárkova Křížová cesta, vzbudila velkou

pozornost. Od té doby navštěvují konecchlumský svatostánek lidé z celého světa, a to bez nadsázky.

„S jednotlivými zastaveními se potýkám už dávno. Studii jsem udělal a zahodil mnoho. Láká mne to. Chci věřícím předložit něco, co není jenom drasták. Je to s marností lidského bytí, se všemi problémy člověka, které se v křížové cestě nějak zhušťují,“ řekl malíř, když ještě hledal výraz pro „svou“ křížovou cestu a přemítal,

do kterého kostela ji umístit. Nechtěl prý, aby zastavení visela někde v muzeu nebo v galerii, ale aby byla mezi lidmi. Tématem křížové cesty se Vladimír Komárek zabýval celý život. Jak se s ním popasoval, můžete vidět právě v Konecchlumí.

„Náš konecchlumský kostel mistr Komárek znal, jezdil kolem něj se svou ženou Růžnou, když mířil na besedy do Hradce Králové a do hořické Invalidovny. Líbila se mu poloha kostela, ale bál se, že spadne. Pak

Kostel sv. Petra a Pavla v Konecchlumí, foto: Vladislava Wildová

na něm uviděl lešení, věděl, že už se blýská na lepší časy a obrazy nám nabídl a velkoryse daroval,“ přibližuje Eva Lánská, průvodkyně konecchlumským kostelem, kde byl cyklus obrazů Křížové cesty slavnostně odhalen na Velký pátek 31. března 2002. Téhož roku v létě se Vladimír Komárek odebral na věčnost.

„Kostel měl původně stát na místě řečeném Svatoboří mezi Konecchlumím, Kamenicí a Vojicemi, protože farníkům se nechtělo chodit do kopce. K jeho současné poloze se proto váže pověst. Když na Svatoboří dovezli kámen na stavbu, přijeli v noci bílí koně, kámen se sám naložil a zase sám složil právě tady, nad Konecchlumím. Když se to takto stalo třikrát, bylo rozhodnuto, že právě tady je svaté místo, na kterém bude kostel stát, že je to boží znamení,“ vypráví Eva Lánská, která už téměř dvacet let kostelem provází.

Zatímco církev s umístěním křížové cesty v kostele sv. Petra a Pavla podle Evy Lánské problém neměla, polovina lidí v Konecchlumí byla tehdy proti.

Paradoxem je, že dnes kvůli barevným plátnům, na kterých nechybí ani růžová nebo fialová barva, přijíždějí do Konecchlumí lidé z široka daleka, ale také ze zahraničí. Dokonce z Japonska nebo z Ameriky.

„Vznikl nám tady i prostor pro přátele a obdivovatele díla Vladimíra Komárka, pro kterého byl soubor obrazů završením jeho životní pouti. A zájem o něj byl po instalaci tak velký, že jsme se v obci rozhodli, že umožníme prohlídky. Důležité ale je, aby se lidé ohlásili předem, kontakt najdou na stránkách obce Konecchlumí,“ upozorňuje průvodkyně. Dodává také, že by ráda připomněla, že velké poděkování za pomoc při

zprostředkování díla patří mimo jiné i malíři Michailu Ščigolovi, který žije v Železnici na Jičínsku.

„Obrazy jsou samy sobě rámem, což vymyslel právě pan Ščigol. Vypadá to zajímavě, a navíc rám kopíruje klenbu kostela,“ dodává Eva Lánská, která umí o jednotlivých zastaveních poutavě vyprávět v kontextu s Komárkovým záměrem.

Pokud si naplánujete výlet do obce, jejíž název je odvozený z geografické polohy na západním konci táhlého pásu Chlumů, tak u kostela svatého Petra a Pavla najdete kromě poučení také krásný rozhled do nečekaně otevřené krajiny s výhledem na nejbližší a vzdálenější krajinné dominanty, mezi kterými nechybí ani vrchol Ještědu.

Milan Baják)
Český rozhlas Hradec Králové
www.hradec.rozhlas.cz

Diecézní charita má nové vedení

V pátek 1. března se stala ředitelkou Diecézní katolické charity Hradec Králové **Ing. Anna Maclová**. Ohotně odpovíděla na několik zvědavých otázek.

„Vracíte se po letech zpět do Charity. Jaký je to pocit?“

Ještě v říjnu 2018 jsem v souvislosti s volbami stála na další životní křižovatce, přede mnou se rýsovaly čtyři různé cesty. Denně jsem si opakovala „*Tady jsem, volal jsi mne?*“ První dvě se vývojem událostí i mého rozhodnutí uzavřely. Vyrazila jsem třetí cestou. Zpět do Oblastní charity Hradec Králové, odkud jsem před 7 lety odcházela do politiky.

Začala jsem se věnovat přípravě výstavby lůžkového hospice pro Královéhradecko. Když jsem si myslela, že toto je má nová cesta, bylo vyhlášeno výběrové řízení na pozici ředitele DKCH. A tak jsem se ocitla na cestě čtvrté, kterou jsem si kdysi pojmenovala „*Bůh ví.*“ Jaký je to pocit? Především je to výzva. Pak očekávání s nadějí, že velká odpovědnost se dá nést jen s Milostí Boží, na kterou plně spoléhám, o kterou prosím. A také cítím vděčnost za projevenou důvěru.

„Čím jste prošla za roky, kdy jste vedla hradeckou Charitu na počátku 90. let?“

Oblastní charitu Hradec Králové jsem vedla v letech 1998–2011. Bylo to období jejího velkého rozmachu. Postupně jsme nashodili několik zařízení, služeb. Z původně dvaceti sedmi se organizace rozrostla na úctyhodných sto třicet zaměstnanců. V lednu 1999 se v Hradci Králové poprvé konala Tříkrálová sbírka. Přinesla první peníze na Domov pro matky s dětmi, který jsme otevírali na svátek Sv. Josefa v r. 2002. Téměř do roka a do dne se z první evropské dotace vyklubal volnočasový klub nesoucí jméno Mariánek.

Vedle toho zahájila činnost Poradna pro lidi v tísni. V roce 2004 jsme otevřeli nové koncipované zařízení Dům Matky Terezy – středisko sociálních služeb pro lidi bez domova, a také Středisko rané péče Sluníčko. K 1. lednu 2007 se rozběhlo Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím. Kruh dobrovolníků funguje již od r. 2001. Proměnami prošla i domácí péče, realizovali jsme několik mezinárodních projektů. V čase přípravy domácí hospicové péče jsem odkráčela na uvolněnou pozici náměstkyně primátora Hradce Králové pro školství, sociální věci a zdravotnictví.

„Byla jste několik let v komunální politice, ve vedení Hradce Králové. Co vám ty roky přinesly pro nynější práci, kterou máte před sebou?“

Sedm let jsem pracovala jako náměstkyně pro sociální věci a zdravotnictví, jistou dobu i pro školství, později pro kulturu a cestovní ruch. Současně i jako zastupitelka Královéhradeckého kraje. Za to období jsem se hodně naučila v mnoha směrech, získala jsem jistý nadhled, cenné poznatky a zkušenosti z různých oblastí, potkala jsem spoustu nových lidí, zakusila jsem svět politiky, naučila jsem se jednat na různých úrovních, podílela jsem se na rozvoji mezinárodní spolupráce. A právě všechny ty zkušenosti, poznatky, kontakty ráda zužitkuji ve své další práci na půdě Charity. S Boží pomocí a s podporou mých nejbližších a mnoha dalších spolupracovníků, příznivců charitního díla.

„Co vidíte za stěžejní věci na začátku převzetí organizace?“

Vzhledem k tomu, že jsem sledovala sedm let dění v Charitě zvenčí, tak v první řadě chci co nejrychleji vplout do dění uvnitř.

(S maminkou (91,5 let), o kterou pečuje spolu s manželem Petrem)

(Zimní noclehárna, držím v ruce miminko dvou lidí z ulice)

(S arcibiskupem Karlem Otčenáškem

Taky se musím přeorientovat z jedné oblasti charity na celek, který tvoří dalších dvacet charit jí podobných. Mám v plánu je postupně všechny navštívit, a jak s řediteli, tak s jejich pracovníky navázat vzájemné vztahy a spolupráci. Ráda bych přispěla k posílení identity organizace, jejímž posláním je šířit ve světě dobro, spravedlnost a naději.

77 Jaký dlouhodobý cíl jste si stanovila?

DKCH je významným poskytovatelem sociálních, zdravotních a navazujících služeb desetitisícům potřebným, a to na vysoce odborné a lidsky přívětivé úrovni. Pracují v ní stovky úžasných lidí. Jedním z mých hlavních cílů je, aby byla prostorem pro šíření a sdílení dobré zvěsti, aby byla rozpoznatelnou institucí, která přitahuje, spojuje lidi dobré vůle ke společnému dílu ve prospěch těch, kteří potřebují pomoc, podporu.

77 A jak vnímají nové působení Vaši nejbližší?

Můj manžel Petr, se kterým sdílíme své životy již 33 let, mne ve všem podporuje, navíc on sám již přes dvacet let pomáhá lidem bez domova jako terénní sociální pracovník v Domě Matky Terezy. Synové Ondřej a Tadeáš v minulosti také zažili charitního ducha – hráli s námi po deset let Živý Betlém, koledovali v rámci

Tříkrálové sbírky, trávili s námi Štědré večery ve výše uvedeném zařízení. A třetí syn Mariánek (†) je patronem Domova pro matky s dětmi, klub slaví 25. března 15. narozeniny. Takže v rodině mám velké porozumění a podporu. Díky za to!

Pavel J. Sršeň)

Pracovní kvalifikace

Ing. Anny Maclové od r. 1998

- **2012 – dosud** – Královéhradecký kraj, zastupitelka
- **2018 – 2019** – Oblastní Charita HK, koordinátorka projektů
- **2011 – 2018** – Statutární město Hradec Králové, náměstkyně primátora pro kulturu, cestovní ruch, školství, sociální věci a zdravotnictví
- **2010 – dosud** – Statutární město Hradec Králové, zastupitelka
- **1998 – 2018** – Oblastní charita HK, ředitelka

Dosažené vzdělání

Vysoká škola ekonomická v Bratislavě, Obchodní fakulta
Univerzita Komenského v Bratislavě, Filozofická fakulta, žurnalistika

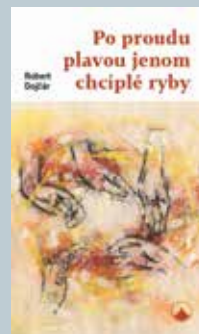
(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Robert Dojčár, Pavel Bajer

Po proudu plavou jenom chciplé ryby

Kniha dává nahlédnout do života jednoho muže ve středním věku, který se probíjí všednodenním životem, hledá, co znamená být dnes člověkem, manželem, otcem a křesťanem. A svoje vzestupy i pády popisuje se sympatickou moravskou otevřeností. 216 str., brož., 249 Kč

Edita Steinová

Láskou za lásku

Život a dílo svaté Terezie od Ježíše

Brilantně a vroucně napsaný životopis Terezie z Avily z pera Edity Steinové, která se cítila být učednicí velké španělské světky, ukazuje niternou spřízněnost obou velkých žen církve. 104 str., brož., 199 Kč

Není zpověď jako zpověď aneb jak přistupovat ke zpovědi

Svátost smíření – co lidí už slyšelo různá povzbuzení a kázání o svátosti pokání, co lidí už mělo v ruce brožurku o zpovědi – v jedné farnosti jsem před časem měl cyklické kázání o zpovědi na celý půst, a výsledek? Vcelku žádný...

Skoro se mi chce název článku změnit z „jak přistupovat“ na „jak se vůbec donutit a jít ke zpovědi“...

Mladý kněz **Štěpán Smolen** ve své knize **Cesta na západ** popisuje své pěší putování ze severních Čech až do Lisieux v ve francouzské Normandii. Byla to pouť za sv. Terezkou. Poutník se snažil přespávat na farách a měl pro každého kněze anketní otázku – zpovídáte? Bohužel většinou byla odpověď německého, belgického nebo francouzského kněze – ne...

Jestli se u nás mluví o **krizi svátosti smíření**, tak v těchto oblastech, o kterých autor píše, už ona krize není – není problém se zpovědi, protože k ní skoro nikdo vůbec nechodí. **Je to tak dobře?** Jistě bychom mohli přemýšlet nad tím, jestli se pomalu nevracíme do starověku, kdy bylo obvyklé mít svátost smíření naprosto výjimečně – třeba i jednou za život a jen v těch nejzávažnějších věcech. Ale přece jen, už dlouho přes tisíc let, se v katolickém světě uplatnila praxe častých a soukromých zpovědí, které jsou zároveň možností duchovního rozhovoru nebo doprovázení, a toho bychom se měli jen tak zříci?

Tím spíš, že tato situace vůbec lidem nevadí v tom, že po celý rok a každou mši svatou chodí ke sv. přijímání. **Pojem hříchu se nějak vytratil...**

Ne, nestýská se mi po úzkostlivém jan-senistickém bludu, který lidem po stovky let bral radost a odvahu přijímat

Eucharistii. Zdá se mi však, že **nynější praxe je podobně nebezpečná...**

Zpět k tématu zpověď: **ano, jsem hříšník**, toto je dobré si uvědomit, když aspoň několikrát do roka přijmu tuto svátost a nemusím přitom vnímat jeden těžký hřích vedle druhého. To, že mám možná „jen“ všední hříchy, není tak má zásluha, jako dílo Boží milosti, a to je důvod k pokoře a vděčnosti, jako i snaze být Bohu blíž, což ke zpovědi patří.

Pokud tedy připustíme, že zpověď ano, pak jak tedy? Je to individuální – skvělá by byla každý měsíc nebo aspoň vícekrát za rok, popř. co nejdříve v situaci, kdy si uvědomuji, že na sv. přijímání už to není.

Je dobré mít **stálého zpovědníka**, který mne zná a může mi lépe poradit, hledejme ho, modleme se o něj. I za něj... Jsou **různé přístupy ke zpovědi** – úzkostlivé, laxní, povrchní nebo velmi odpovědné a máme-li nějaké problémy, dobrý kněz nám pomůže třeba se skrupulozitou nebo laxností. Čím více budeme poznávat Boží lásku k nám, tím snadněji a účinněji budeme litovat svých ubohostí.

Budme pravdiví, v důležitých věcech otevření, zvláště v těch, o kterých se bojíme mluvit – kněz to snese, je na to školený a sám ví, jako kající, jak je to těžké. Nebojme se poradit, v čem si nejsme jistí, a věřme, že knězi uděláme radost, když budeme mít co nejvíc hříchů – viz kniha **Zůstaňte se mnou od Tomislava Ivančiče**. Bude to znamení, že jsme pravdiví, že si hříchy uvědomujeme. Totiž hříchy budeme mít celý život a Bůh tento stav dopouští, abychom neumdlěli v boji a nepřestávali si uvědomovat potřebu jeho milosti.

Jak říká **Tadeusz Dajczer** v **Rozjímání o víře**, když bychom měli pocit bezhříšnosti, tak jako bychom Bohu říkali, už tě nepotřebuji... To je přece hrozné... Tedy přijmeme s pokorou a pravdivostí svou celoživotní ubohost a bojujeme s ní a hlavně nikdy se nepřestáváme vracet k Bohu...

Také nezapomeňme, že při svátosti pokání jdeme do **Božích lázní**, kde se můžeme očistit i uzdravit, kde nás čeká milující otec, který se nemůže dočkat marnotratného syna nebo dcery. Nemá v ruce karabáč, ale připravil nám slavnostní hostinu. S takovou radostí bychom měli odcházet od každé zpovědi!

Příběh marnotratného syna a dcery se nestal jednou kdesi – **děje se stále a zde** – Bůh jako otec pořád čeká na své děti, aby nás přijal, objal odpustil a dal šanci k novému začátku...

Co znamená věřit (1)

Začněme poznámkou o ústředním významu probírané otázky v křesťanském životě i teologii. V Novém zákoně najdeme tvary podstatného jména víra či slovesa věřit častěji než tvary slov naděje (doufat) a láska (milovat). I když sama frekvence termínu není pro teologii rozhodující, je jistě příznačná a poukazuje na skutečnost, že se setkáváme s veledůležitým tématem.

Křesťanství totiž nezná jiný způsob, jak člověk může navázat spásný vztah s Bohem, než skrze víru. Teologie pak není ničím jiným než „vírou hledající intelekt“, jak to šťastně formuloval svatý Anselm. Než se podíváme podrobněji na téma víry v Bibli a v systematické teologii, podtrhneme tři důležité charakteristiky víry.

1. Víra je dar, tedy něco, co člověk jenom ze své síly nemůže získat, co si nelze vynutit, ale je třeba vyprošovat.

2. Víra není iracionální, jakkoli se to vně stojícímu může zdát, není však ani intelektuálním průnikem do „Boží kuchyně“ a rozluštěním „tajenky“ jménem Bůh.

3. Víra má povahu přijetí – recepce velkého sebezjevení a sebedarování Boha. **Je odpovědí** na suverénní Boží iniciativu a má sponsoriální charakter. Pokud bychom si chtěli vštípit do paměti kvalitní definici víry, jistě uděláme dobře, když zvolíme formulaci z Listu Židům: „*Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.*“ (Žd 1,11).

1. Biblický pojem víry

Pojem víry ve Starém i Novém zákoně je obsahově bohatý. Zahrnuje prvky, jako je osobní důvěra, souhlas vůči božsky zjevené pravdě a stejně tak věrnost a poslušnost. Ve Starém zákoně je víra popisována jako žádoucí odpověď na dar smlouvy. Důraz je kladen na důvěru a spolehnutí se na Hospodina jakožto

Spisovatel Chesterton kdysi řekl, že problémem budoucnosti nebude ateismus, tedy nevíra, ale naopak to, že lidé budou věřit všemu

Pána. V Novém zákoně je významnější naukový aspekt a je hlášáno, že naděje Izraele jsou realizovány v Kristu. Spása je spojena s památkou – připomínáním toho, co Bůh udělal pro svůj lid ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Prvek důvěry zůstává centrální zejména v Pavlových listech. V Listě Židům jsou hrdinové Staré smlouvy vyzdvižováni pro svoji nezlomnou důvěru v přísliby Boží. V synoptických evangeliích se apeluje na víru v Ježíše jakožto protagonistu přicházejícího Božího království. Janovi je pak drahé kontemplativní sjednocení s Ježíšem. Epištola Jakubova připomíná, že skutečná víra se musí projevit skutky. Ve Skutcích se vírou rozumí přijetí kázání apoštolů. Intelektualizaci víry ještě

ve vyšším stupni shledáváme v pastorálních epištolách, jejichž autoři se starají o to, aby byly církevním obcím předány objektivní obsahy víry. Je však třeba znovu zdůraznit, že důvěra neztrácí v novozákonním rámci nic na svém významu, jelikož křesťané čekají v naději na dovršení své spásy v setkání se svým Pánem. Můžeme shrnout, že biblický pojem víry je vzhledem k různým kontextům obsahově bohatý, dynamický a plný napětí.

2. Povaha křesťanské víry

I ateista musí uznat, že víra v širokém slova smyslu patří neodmyslitelně k lidskému poznání a existenci. Věříme více,

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednávky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Elisabetta Fezzi, Gabriele Amorth

Otec Amorth

Jak ho neznáte

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církve jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Brož., 224 s., 299 Kč

Anna Mátíková FSP

Křížová cesta pro uspěchané

Tato křížová cesta chce dodat odvahy a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobožnost křížové cesty se všemi náležitostmi z různých důvodů netroufají.

Brož., 40 s., 45 Kč

než si možná uvědomujeme. Věříme některým informacím z médií, věříme konstruktérům budovy, do které vstupujeme, věříme svým smyslům. Tuto víru nazýváme „lidskou“ nebo rovněž „filozofickou“ vírou, abychom ji odlišili od „božské“, tj. „teologické“ víry, která je založena na slově Božím. Je třeba připomenout, že čistě lidská víra může za jistých okolností přesáhnout jistotu pravděpodobnosti: můžeme mít tolik indicií nebo důkazů, popřípadě se setkat s tak přesvědčivým svědectvím, že lze vyloučit jakoukoli rozumnou pochybnost.

Křesťanská víra je však něco kvalitativně jiného. Víra ve smyslu teologickém je odevzdání se Bohu, který se zjevuje. Bůh, který se v historii činí rozpoznatelným skrze znamení a symboly, volá lidi, aby se podíleli na jeho božském životě. Víra v plném a integrálním smyslu nespočívá pouze v intelektuálním souhlasu, ani není jenom projevem slepé důvěry. Není to tedy jakési profesorské „správně“, „souhlasím s tebou, Pane Bože“, ani zamilované a bezhlavé „ano“ ze závěru romantického filmu. Křesťanská víra je celostní úkon, komplexní akt, ve kterém se setkává poznání, souhlas, důvěra, poslušnost a láskyplné odevzdání.

Křesťanská víra je vnitřní, náboženský pohyb lidského ducha. Náboženský zde znamená *na Boha* zaměřený. Víra je motivovaná autoritou Boha, je zacílena na něj, na jeho moudrost, pravdivost, svatost, moc a věrnost. Všechny tyto božské atributy, jakkoli pojmově rozlišitelné, jsou s Bohem identické. Když se v Novém zákoně píše, že Bůh je láska, není to poezie ani metafora v tom smyslu, že Bůh je *jako* láska –, ale konstatování atributu Božího, který ho dokonale vystihuje. Je-li tedy víra náboženský, *na Boha* zaměřený úkon či proces, zahrnuje v sobě jakési, někdy namáhavé odvracení od vlastních lidských perspektiv, měřítek a plánů. Akt a proces víry má v tomto ohledu dvojí dynamiku: zaměření na Boha a odpoutávání od vlastního ega.

Již v úvodu článku jsme zdůraznili, že křesťanská víra má charakter odpovědi

a předpokládá předchozí spásnou Boží iniciativu v dějinách. Jinými slovy: na Boží projekt a volání mohu přitakat pouze tehdy, pokud on sám promluví z ticha, pokud se ukáže a obrátí se ke mně. Zdali toto slovo zazní, záleží jen na Bohu samém. Křesťané věří, že se to stalo, že Bůh mluvil k lidem v dějinách a nakonec se plně vyslovil ve svém Synu – vtěleném Slově Ježíši Kristu. Proto křesťanství není náboženstvím knihy, ale náboženstvím Božího Slova. Bůh v dějinách zanechával znamení a symboly a promlouval prostřednictvím intuice vyvolených lidí. Překvapivé události zjevení spolu s myšlenkami mimořádně duchovně vnímavých lidí se tradovaly v dějinách a předávají se sociálním způsobem dodnes. Konstituce II. vatikánského koncilu *Dei verbum* krásně hovoří o zjevení a jeho předávání. Jak jsme právě řekli, adekvátní odpovědi na Boží promlouvání a jednání v dějinách je víra.

3. Vlastnosti křesťanské víry

Poté co jsme stručně uvedli základní charakteristiky víry, věnujme se jejím nejdůležitějším vlastnostem.

1. Víra je svobodná. Kdyby nám Bůh víru vnutil, neměla by žádný morální význam. Na rozdíl od zjevení, které je iniciativou Boží, je víra „akcí“, správněji řečeno *reakcí* člověka, svobodnou odpovědí na přátelský vstup Boha do dějin. Svoboda víry roste v té míře, v jaké je Bůh sám jejím motivem. Je to milost Boží, která činí věřícího svobodným. Zjevující se Bůh – od Abraháma až po Ježíše – nediktuje, nemanipuluje a vždy je možné mu víru odepřít.

2. Víra je dar. Říkáme též, že víra je nadpřirozená, a je dílem milosti. Co máme na mysli? Sám od sebe nejsem schopen radikálně změnit své horizonty, své vlastní pojetí světa, umístit střed své existence mimo sebe samého. Abych byl schopen přijmout Boží slovo jako normu pravdy a podíl na životě trinitárního Boha jako cíl své existence, musí si mě Pán Bůh nejprve přitáhnout, trochu mě okouzlit, otevřít mi oči i srdce. Tento dar si nelze

vynutit, ale Bůh ho neodpírá těm, kdo ho pokorně prosí.

3. Další vlastností víry, o níž dobře vědí zejména vnímaví a zralí lidé, je jakési její vyzařování navenek. Jinými slovy: **víru lze rozpoznat zkušeností**. I když milost zpravidla nelze zakoušet, její působení lze rozpoznat podle účinků: vnitřní světlo, pokoj, vědomí jednoty s Bohem jsou některé z účinků milosti víry, které člověk může rozpoznávat sám v sobě a vnímat také u druhých.

Nyní se postupně dotkneme několika atributů, které souvisí s informačním jádrem křesťanské víry, se vztahem tohoto jádra k lidské racionalitě a s jistotou, kterou člověk ve víře může mít.

4. **Víra** se tedy vztahuje k určitým informacím, **má naukový aspekt**, který odpovídá *obsahu* Božího zjevení a který lze v rámci určitých limitů vyjádřit. Židokřesťanské zjevení (stejně jako jemu odpovídající víra) má charakter nauky, přináší tedy poznání a moudrost. Z člověku nedostupných skutečností, pravd, sdělení a informací se stává Bohem darovaný poklad víry. Výpovědi víry, i když nesou reálný význam, však vlastním objektem víry nejsou. Ve striktním slova smyslu nevěříme ve formulace víry, ale ve skutečnosti, které články víry označují. Prvním a hlavním objektem víry je sám Trojjediný. Naukový aspekt zjevení a víry byl velmi zdůrazněn I. vatikánským koncilem (1870) v obavě před modernistickými vlivy. Není-li však zároveň zdůrazněn fakt, že zjevení je spásnou a láskyplnou iniciativou Boží, může tvrzení o naukové povaze víry působit jednostranně v tom smyslu, že Bůh se zjevil, aby lidi poučoval, udělil instrukce a vybavil církve doktrínou.

5. Pro starověkou, středověkou i současnou církev hraje důležitou roli téma racionalnosti víry, tedy skutečnost, že **víra je rozumná**. Základ souhlasu víry může být položen přirozeným rozumem a uvažováním o znameních Božích v historii a v osobní zkušenosti. Správné myšlení může člověka dovést k poznání, že je rozumné dát vnitřní souhlas

Božímu zjevení, tedy že je rozumnější věřit než nevěřit. Lidský intelekt je schopen argumentovat proti námitkám týkajícím se možnosti a dějinného uskutečnění zjevení vrcholícího v Kristu. Čistě racionální argumenty však nemohou „vyprodukovat“ dostatečné přesvědčení potřebné k víře. Bez upřímné osobní účasti, vnitřní angažovanosti a touhy zanícené Boží milostí nelze dát dostatečně bytostný souhlas zjevujícímu se Bohu, který nazýváme vírou. Teologicky je pravděpodobné, že zrod víry je v každém svém stadiu podporován a „katalyzován“ Božím působením. Jelikož víra v každé své fázi se vztahuje též k rozumu, musí být kritická a obezřetná sama k sobě. Spisovatel Chesterton kdysi řekl, že problémem budoucnosti nebude ateismus, tedy nevíra, ale naopak to, že lidé budou věřit všemu. Rozum tedy k víře ukazuje a zároveň víru v jisté míře kontroluje. Nemáme však vůbec na mysli ono Kantovo „náboženství v hranicích pouhého rozumu“, ale zdravou skepsi vůči pověrám a nejrozumnějším nesmyslům, kterým lidé věří a jež mají ve skutečnosti s křesťanstvím pramálo společného.

Krátce se zmiňme také o dvou zdánlivých protipólech křesťanské zkušenosti.

6. **Víra je jistá, ale zůstává též temná**. Díky tomu, že Bůh je věrohodný a ve své lásce věrný, dává víra v jeho zjevení neotřesitelnou jistotu. Přesto zůstává temná. Někdy se může i duchovně „zatmět“ a věřící prožívá tzv. noc víry. Jan od Kříže říká, že tato noc však může být jasnější než veškeré světlo. I když ale máme radost z víry – věří se nám dobře a snadno –, stále poznáváme Boha jen částečně a nedokonale. I když se zjevil, zůstává tajemstvím. I z tohoto důvodu je víra zranitelná. Jelikož jsme odkázáni na svědectví vzdálené od nás dva tisíce let (svědectví apoštolské), zjevení samo je ze své podstaty slovem někoho „jiného“ a připočteme-li k tomu vrtkavost lidské vůle, je **víra křehká a zranitelná**.

ThLic. David Bouma, Th.D.)

(Dokončení v dubnovém Adalbertu)

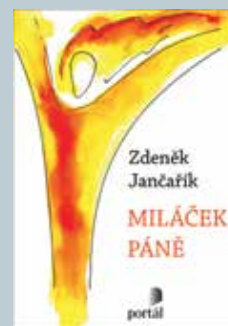
(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Zdeněk Jančařík

Miláček Páně

Známý salesiánský autor píše o „Miláčkovi Páně“ na pozadí svých reflexí o současném křesťanství a roli kněží a „apoštolů“ v dnešním světě. Snaží se pochopit, proč být milován znamená zároveň schopnost lásku předávat. Ze své praxe píše o situacích, kdy role „Miláčka“ nebyla naplněna, nebo se obrátila ve svůj opak. *Brož., 184 s., 249 Kč*

Ruth Benedict

Kulturní vzorce

Kniha patří k nejznámějším klasikům dílům kulturní antropologie. Na několika příkladech ukazuje, že každá kultura má své morální a estetické prvky, jimž můžeme porozumět pouze tehdy, když ji budeme nahlížet jako celek a z hlediska jí samé. *Brož., 272 s., 369 Kč*

Smržov – poutní místo nedaleko Hradce Králové

V pomyslném trojúhelníku mezi Jaroměří, Opočnem a Smiřicemi leží Smržov. První doložená zmínka o obci je z roku 1490, kdy „*koupil Smiřice Hašek Střížek z Lužan a držel i Smržov*“. Pseudogotická kaplička Navštívení Panny Marie v jeho těsné blízkosti se stala dalším poutním cílem Evy Zálešákové a Mons. Josefa Sochy.

Uvítal nás přírodní areál, jehož klenbou je nebeská bář a sochy svatých zastupují vzrostlé stromy. Trocha mystiky, i to k poutnímu místu patří. Rozhlížíme se. Před námi schody stoupající ke vchodu do kaple. Po pravé ruce velký kříž. Nalevo malý amfiteátr. Lavičky svědčí o tom, že bohoslužby se tady konají převážně venku, pod širým nebem.

„*Kaplička je malá, však uvidíte,*“ vysvětluje černilovský farář Stanislav Jílek. „*Proto míváme mše svaté venku. Hlavní pouť je poslední neděle v květnu o třetí hodině odpolední. Další 15. srpna a 8. září navečer. Lidé sem putují z okolních farností – z Josefova, Jaroměře, z Hradce Králové, Černilova, od Českého Meziříčí.*“

Dobrymi dušemi poutního místa na dohled od Smržova byli dlouhé roky rodiče Pavla Šubrtů. Ten se později péče o smržovskou svatynku ujal společně s ženou Alenou. Od roku 2015, kdy Pavel Šubrt zemřel, se o kapličku stará širší rodina společně s přáteli z farnosti.

„*Zakladatelem poutního místa byl podle pamětní knihy fary čibuzské, kam Smržov patří, výměnkář Václav Malý,*“ ujímá se slova paní Alena. „*Vypravoval, že se mu ve snu zjevila Panna Maria a přikazovala mu, aby v obecním lese, kde dříve býval na starém stromě obrázek Bohorodičky, dal umístit její sošku. Výměnkář výzvy nedbal, ale svěřil se místnímu faráři. Ten ovšem,*

protože starý muž vírou zrovna nevynikal, nepřikládal jeho slovům velký význam. Za nějaký čas se mu sen zdál podruhé, ale Panna Maria byla prý už menší. Ani tentokrát ovšem neuposlechl. Konečně se mu Matka Boží ukázala potřeť. Byla ještě menší a nařizovala mu důrazně, aby s vykonáním jejího přání neotálel.“

Když se to rozneslo po vsi, lidé se na sošku složili. Zakoupili ji, když putovali s procesím do Vambeřic. 22. května 1879, na svátek Nanebevstoupení Páně, byla soška posvěcena a v obecním lese umístěna. Brzy po slavnosti projeví farníci přání postavit pro ni kapli, aby nebyla vystavena vlivu povětrnosti. Původně počítali s malou kapličkou, ale brzy si uvědomili, že by se do ní před nepřízní počasí také rádi schovali. Myšlenka došla vřelého souhlasu, a tak ještě téhož roku vyrostla stavba v nynější velikosti. Pak založili při Obecním úřadu výbor, který se o kapličku staral.

Roku 1889, deset let poté, dal farář Jan Letošník zhotovit u pražského řezbáře Krejčího polychromovanou sochu Panny Marie s Ježíškem. Svěcení nové sochy bylo velmi slavné. Přišla k němu procesí z Čibuze, Holohlav, Smiřic, Jásenné, Černilova, Sendražic a jiných míst i s duchovními správci. U Smržova se všechna procesí (podle časopisu Svatá Hora, č. 7/1944) spojila v jeden veliký průvod, čítající na 8 tisíc poutníků.

Malebné místo nevybrali Smržovští náhodou. Nedaleko odtud se v roce 1866 odehrávaly boje prusko-rakouské války. Hnutí lidové zbožnosti symbolizovalo poděkování za život. Lidé, dříve plní strachu, vyjadřovali svoji vděčnost za to, že se jim kruté řeže vyhnuly. Postavili kříž v Hubílese, který je součástí Smržova, další potom v obci a vrcholem byla stavba kapličky.

„*Vysvěcena byla,*“ pokračuje Alena Šubrtová, „*v září 1879. Dva roky poté posvětil P. Roman Cihlár z Opočna křížovou cestu od sochaře Hartmanna z Olešnice. Její obrazy byly, podle smržovské kroniky, renovovány v roce 1940. Vrchol poutní zbožnosti byl za druhé světové války. Nedaleký Kuks nebo poutní místo v Heřmanicích spadly do Sudet a lidé hledali, kam by se utíkali. To byl zlatý věk smržovské kapličky. Je to sice místo jako dlaň, ale stánky s pouťovým zbožím a svatými obrázky prý stávaly až do vsi. Dnes se nás tady schází daleko méně.*“

„*Mít takové místo ve farnosti je radost,*“ přidává se farář Stanislav Jílek. „*Sám sem rád chodím, stejně jako druzí. Myslím, že je přitahuje i to, že kaplička je v lůně přírody, že je to taková přirozená symbióza. Požehnané místo. Pán Bůh je všudypřítomný. Ale tam, kde je krása zřetelnější, můžeme jeho blízkost prožívat více do hloubky. Proto sem lidé rádi chodí. Věřící se zde pravidelně scházejí k tichému rozjímání i společné modlitbě. I když*

tady není zrovna pouť, posedí u studánky, přemýšlejí a medituji. Přeladí myšlení do ticha srdce a velebnosti, která je obklopuje. Tím má člověk blízko k Pánu Bohu.“

Vstupujeme do kaple Navštívení Panny Marie. Kaplička jako pro panenky. Útulná, s dřevěným oltářem, jen ta soška je hodně malá.

„Ta je jenom provizorní,“ vysvětluje Alena Šubrtová. „Poutní místo je mimo obec, není pod žádným dozorem, tak bylo často cílem nezvaných hostů. Zachovaná je ta o deset let mladší, asi metr vysoká, polychromovaná Panna Maria jako královna s Jezulátkem na ruce. Původní, zakoupená na pouti ve Vamberčicích, byla porcelánová a jenom asi 30 cm veliká.“

Kolik se sem vejde lidí? Vidím dvě lavičky... *„To je pro májové pobožnosti, které*

se už několik let opakují. To se tady schází tak 10–15 lidí. Když je nečas, přijde jich méně a do kapličky se vejde. Naše poutní místo v minulosti navštívili a mši svatou tady sloužili i královéhradečtí biskupové. Naposledy v roce 2015 biskup Jan Vokál.“

Je tady vidět hodně práce, uvnitř i venku. Láskyplné péče, celý areál je vzorně udržovaný. *„Jsme vděční mikroregionu Čerňovsko, který získal dotace z EU na podporu malých církevních staveb,“* doplňuje slova pana faráře Alena Šubrtová. *„Tady se v rámci toho projektu zrekonstruovalo nejen okolí kapličky, ale i několik Božích muk a drobných sakrálních objektů v okolí. Kaplička a její okolí patří obci. Jsme rádi, že obec se k poutnímu místu staví mateřsky a tíha péče neleží jenom na věřících.“*

V roce 1999 byly poškozené plechové obrazy křížové cesty nahrazeny

reprodukcemi z kostela Božského Srdce Páně v Hradci Králové. Křížová cesta byla v 90. letech 20. století často cílem vandalů. Proto bylo v roce 2002 dokončeno celkové zpevnění všech čtrnácti pískovcových zastavení na náklady obecního úřadu ve Smržově. V témže roce byl posvěcen vedle kapličky nový kovový kříž. Původní dřevěný odolával dlouhé roky povětrnostním vlivům, podlehl ale pilce v ruce vandala. A v loňském roce obec nechala zhotovit ke kapličce nové dveře.

Součástí poutního místa je, jak už to tak bývá, studánka. Stačí sejít několik schodů od kapličky dolů na okraj lesa a můžete ochutnat. Nebo se omýt, jako jsem to udělala já. Měla jsem štěstí. Loňská sucha se později projevila na vydatnosti pramenu. Voda z něj je ale báječně studená, osvěžující. Ochutnal i Mons. Josef Socha: *„Voda je život a také život dává.*

(Pozvánka

Týden otevřených kostelů

Od 19. do 26. května 2019 se uskuteční další ročník Týdne otevřených kostelů v Hradci Králové.

Cílem týdne otevřených kostelů je představit křesťanství a jeho hlavní osobnost, Ježíše Krista, co nejširšímu spektru lidí. Poukázat na rozsah křesťanských aktivit a pomoci odbourat zažitě předsudky. Dalším cílem je rozšíření povědomí o historicko-kulturním dědictví křesťanství, které nabízejí sakrální stavby, a praktické připomenutí toho, že mohou být centrem společenského života města i dnes. Ekumenický rozměr naplňujeme spoluprací se dvěma dalšími evangelikálními církvemi.

V průběhu celého týdne probíhá interaktivní program pro školy v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Cílem je přiblížit dětem srozumitelnou a zajímavou cestou účel kostela. Průvodce je zavede do míst, kam se běžně nedostanou a vysvětlí, proč jsou kostely v dnešní době důležité. Program si školy mohou začít objednávat v průběhu března na katechetickém centru biskupství královéhradeckého (tel. 495 063 420 nebo 731 591 340), které je hlavním realizátorem interaktivního programu pro školy.

Více se můžete dovědět na www.tyden-otevrenych-kostelu.com Aktuality sledujte také na FB profilu www.facebook.com/tokhk/

Je také znamením pro svatý křest, takže se životem úzce spojená. Je dobře, že poutní místa mají svoje studánky. Když přijdou poutníci, studánky je osvěží. Nebo se omyjí, jako vy. Službu vody, pokornou službu, člověk pro svůj život velmi potřebuje.“

Křížová cesta symbolicky objímající smržovskou kapličku je z roku 1881. Každá její stěla má svého donátora jak z blízkého, tak i vzdálenějšího okolí. Obnovená byla v roce 1940, kdy byly původní obrazy přemalovány na plech. Když ji člověk projde, obejde kapličku. Je to příjemná, asi půlkilometrová procházka lesem.

„Modlitba pod širým nebem člověka nese jinou silou,“ přidává se Josef Socha. „Křížová cesta jsou tajemství Ježíšova života, která dala do pohybu světové dějiny. A lidským dějinám dala cíl. Ukázala nejen na smysl bolesti, ale také na krásu a bohatost života a lásky, protože Pán Ježíš zemřel za nás. Z lásky a s láskou. Proto modlitba křížové cesty je nesena Boží láskou, která se stala člověkem, nechala se ukřížovat, ale na kříži nezůstala.“

Cesta od kapličky po schodech dolů pokračuje kolem studánky do hájku k meditační lavičce. Les jako chrám ztišení.

„Na začátku tisíciletí tady byla provedena velkorysá obnova, v řádech stovek tisíc korun,“ dodává Alena Šubrtová. Bylo upraveno prostranství, zakoupeny nové lavičky. Na kapli byla opravena omítka a pořízen nový dřevěný oltář. „Byly tady staré lípy,“ dodává při mém tázavém pohledu na pařezy. Ale své už měly za sebou, tak se stávalo, že spadla větev nebo taky celý strom. Proto byly pokáceny a nahradily je čtyři nové lípy. Už se zakoušely a poutníkům poskytují vlídný stín jako v minulosti. Voda ve studánce má pořád svoji teplotu, v zimě i v létě. Cesta tudy vede do Lejšovky a k Josefově, na Nový Ples. Cyklisti, výletníci a turisté se tady osvěžují.

„Malebné, utěšené místo,“ uzavírá naši pouť ke kapličce Navštívení Panny Marie ve Smržově Mons. Josef Socha. „Prolíná se tady nebe se zemí, člověk s Bohem. To obohacuje. I kdyby tady byl jeden člověk, jen na chvíli meditoval, získává tím celý svět. Proto si musíme vážit, že jsou lidé, kteří se o taková místa, omilostněná místa, starají a mají je rádi. Milý zázrak přírody, ale také Boží dobroty, se kterou je každé poutní místo spojené.“

Eva Zálešáková)

Ⓜ Mariánská úcta je biskupovi Janovi Vokálovi velmi blízká

Mitra

Maďarský Svatoštěpánský ornát

Oděv není nikdy nedůležitý

S Radkem Martinkem rozmlouvá David Vopřada

Radku, jak má být podle Tebe vidět církev v dnešní společnosti?

Nebyl by to Pavel VI., aby nám výrokem o správné viditelnosti církve ve společnosti tak trochu „nezavařil“. Je v něm zřejmý apel na každého, kdo jedná ve jménu církve, aby nepodceňoval sílu vizuálních podnětů a jejich symbolického rozměru, protože takové vjemy působí intenzivně i na (post)moderního člověka, který skrze ně nějak rozumí nebo naopak nerozumí církvi jako celku, aniž by tato ovšem otevřela ústa. Velká část mezilidské komunikace – podle některých psychologů 67 % – totiž probíhá neverbálně a intuitivně. Součástí výpovědi je tak vzhled, postoje, mimika, gesta a v neposlední řadě i oděv. A církev toho vždy uměla využít, protože ze své podstaty se vždy pokoušela lidskými prostředky sdělit nesdělitelné, tedy křesťanské mystérium Kristova vykupitelského díla a jeho svátostného působení v církvi a ve světě. Nedílnou součástí církevních (potažmo i státních či jiných) obřadů je tak dodnes jejich vizuální účinnost, která zcela mimořádným způsobem prohlubuje ideový základ, aby byl v krátkém okamžiku srozumitelný co nejširšímu publiku.

Jsi specialista na církevní odívání a liturgická roucha, a tak se nabízí otázka, jakou roli v tom má právě oděv?

Podle předního teoretika módy a odívání Jamese Lavera není oblečení nikdy nevýznamné. Naopak, oděv má vždy svůj význam a ten se z převážné části vymyká našemu vědomí. Oděv patří k lidské komunikaci stejně jako slovo, je neméně důležitý a svou výpovědí ho dokonce předchází. Podle Sirachovce je k životu potřeba „*voda, chléb a oděv a dům, kde se lze ukrýt*“ (Sir 29,21). Oděv tak patří k základním jistotám člověka, protože ho chrání nejenom před nepřízní počasí, ale poskytuje mu i bezpečí, formuje intimitu a dodává důstojnost. V oděvu se projevuje i to, jak se člověk sám chápe, zda ho řeší příliš či nikoliv a jakým způsobem. To vše má výpovědní hodnotu.

Dobře, hovoříš o oděvu v obecném významu, ale co šat kněží, představitelů církve?

Stavovský kněžský oděv má za sebou dlouhou historii. Souvisí s tím, jak se prohlubovala nauka o kněžské službě jako specifickém úkolu (později dokonce

chápaném jako svátostné znamení) uprostřed křesťanské komunity. V kněžském oděvu se odráží sebepojetí jeho nositele, tedy jak sám sebe a své povolání chápe.

V prvních staletích mělo na kněžství největší vliv mnišské hnutí. Zvláštní oděv měl mnicha chránit před ním samotným i před světem. Jeho jednotlivé součásti jej měly upozorňovat na nutnost bdělosti a stálého duchovního boje. To nakonec vyústilo do určité exkluzivity kněžského stavu, který se od raného středověku začal programově vzdalovat od většiny věřícího lidu, aby vytvořil stav dokonale od lidu oddělený, v terminologii Tridentského sněmu „*segregatus a populo*“. Viditelné znamení zasvěcení mělo ve středověku člověka chránit (připomeňme „*Nevztáhneš ruku na Hospodinova pomazaného!*“), proto byla tonsura, specifická úprava mužských vlasů, důležitějším znamením než vlastní oděv, který měl být podobně jako u mnichů šatem chudiny. Kněžský šat charakterizovala střídmost v barvách, střihu i materiálu. To podle mě platí stále. Mnišské tendence prosazovaly jeho délku až ke kotníkům, tj. ad talum, odtud pojem talár. To ale nebylo praktické, protože světský kněz

spravoval velké území a musel za svými farníky často vyjíždět na koni. Na tapisérii z Bayeux z 11. století má kněz suknicí nad kolena, stejně jako ostatní muži, ale o to zřetelnější má tonzuru.

Mnišské tendence se nakonec v církvi prosadily. Oděv měl být tmavý a dlouhý, ale vždy existovala varianta uzpůsobeného, praktičtějšího šatu světského. Důraz na duchovenský šat – kněžský talár – se prosadil ve větší míře až po Tridentském koncilu, to ale už podstatně ustoupila praxe tonzury. Mimochodem označení talár ve střední Evropě z katolického slovníku více méně mizí s reformací, která si toto slovo přisvojila pro oděv svých kazatelů. V katolickém prostředí se začne víc užívat označení sutana a od konce 2. poloviny 19. století narůstá výrazně četnost užití slova klerika, patrně v souvislosti s radikálním utužováním kněžské disciplíny po Prvním vatikánském koncilu.

77 Význam kněžského oděvu je tedy historicky nepopíratelný, ale jak se má kněz odívat dnes? Mohou tomu dnešní lidé porozumět?

Staré rčení říká, že největší okrasou kněze je pokora. Musím ale dodat, že pokora musí být dobře zažitým životním postojem, a nikoliv pouze dobře osvojenou divadelní rolí. Podobně i kněžský oděv nesmí být jen jakýmsi divadelním kostýmem, kterým se snažíme oklamat sebe a okolí. Stávající klerický oděv přizpůsobený civilnímu odívání – tzv. clergyman (včetně tzv. kolárkové košile) – by dnes v naší sekulární společnosti měl být nošen s velkým taktem a ohledem vůči lidem, ke kterým kněz přichází. Dokáže totiž brány otevřít i zavřít.

Dnešní podoba kněžských košil vychází z anglikánského prostředí, samotný kolárový kaučukový límec zdomácněl

u katolíků až v 70. letech 19. století díky anglokatolicismu. Ve shodné podobě, někdy v odlišné barevnosti, používají takových košil i služebníci řady evangelických církví, a to včetně žen. Postupně se stal spíš obecným odznakem duchovenské hodnosti, než že by odkazoval ke katolíkům. Sutana či klerika je dnes především oficiálním oděvem pro vykonávání církevních funkcí, tedy především oděvem do chrámu než pro společenské příležitosti. Všednodenní užívání sutany se mi nezdá důstojné. Sutana a gulášek nejdou prostě dohromady.

Ale znovu připomínám: kněžství jako duchovní charisma nezávisí jen na nějakém vnějším atributu. Ve svém služebném rozměru by z našeho jednání mělo být v každém případě patrné – především v ohledu ke starším, galantností a úctou k ženám. Z duchovních by měla být patrná jistá noblesa. Humpoláctví a grobiánství se nesmí schovávat za jakýkoliv z atributů kněžského stavu. Duchovní zavření do komunistických kriminálů v 50. a 60. letech takovou noblesu podle mnoha svědectví měli a ostatní vězni to na nich snadno poznali, protože jejich kněžství bylo jinde než jen v šatech. Ve stejné době ale jiní duchovní ve velkých kolárech seděli v předních řadách kolaborantských schůzí a sněmů, aby pomohli vytvářet dojem, že naše církev je stále svobodná. Dobře známým prototypem takového kolaboranta byl Josef Plojhar (zvaný tavaríšč pop), jenž – oblečen jako katolický duchovní – neslavně skončil na sovětské ambasádě...

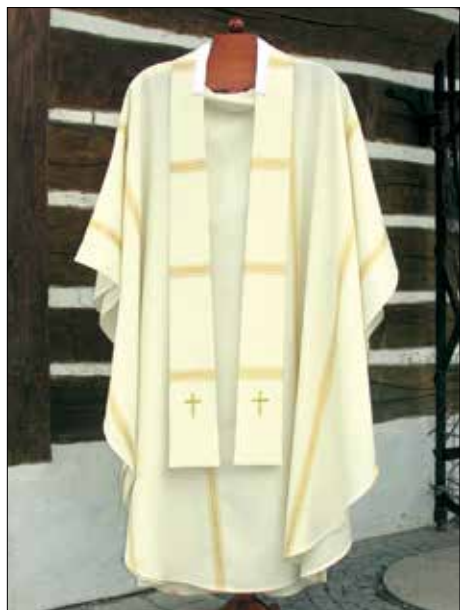
Stejně nepřijatelná jako nedbalost je podle mého i opačná situace, tedy přespřílišný zájem. Kněžský oděv má být z kvalitního materiálu a praktického padnoucího střihu – na tom by se nemělo šetřit, ne však proto, aby nositel svou marnivostí sledoval jakési módní trendy, ale spíš proto, aby takový oděv vydržel při dobré údržbě bez dalších investic celá léta. To byla zásada, kterou uplatňovali benediktini, františkáni, jezuité i reformní kněžská společenství jako např. sulpiciáni v Paříži.

Znovu připomínám: kněžský oděv není divadelní kostým nebo něco podobného a nelze strpět, aby se jím stal. Jeho rozumné použití je závazkem a svědectvím, je tou „správnou viditelností“ církve.

” A co samotná liturgie?

Rodící se křesťanská liturgie dokázala nebývale využít smyslu člověka pro obřadnost. Vědomě však odmítla teatrální triumfalismus císařských obřadů, ale i nesnadnou srozumitelnost židovské bohoslužby. Jednoduchost a prostota Kristových kněžských gest a modlitby nad chlebem a vínem měla svou vlastní sílu. Čím více se však mladá církev otevírala světu, tím víc do sebe liturgie absorbovala podněty z okolí. Od doby středověkých bojů o investituru získávaly symboly duchovní moci stále více rozměr jurisdikční a mocenský, stejně jako ceremoniál králů nabýval charakter takřka svátostný. Během francouzského období odpovědělo papežství na ztrátu skutečné moci zdůrazňováním vnější reprezentace, vše potom zúročilo renesanční papežství i potridentská církev i její sebepojetí jako „církve vítězné“.

Dnešní společnost je ale přeplněna vizuálními podněty, které na člověka útočí ze všech stran a podobně jako smog zamořují naši mysl. Jednoduchost, prostota a ušlechtilost oděvu jak liturgického, tak i obecně duchovenského, stejně jako samotného jednání (opět v obou rovinách) jsou v postmoderním chaosu velmi účinnou formou hlásání. Jde zkrátka o pravdivost i všech vnějších projevů církve.

(Ornát z dílny Velebný & Fam v Ústí n. Orli.

(Karmelitánský řeholní oděv

” Chceš tedy říci, že právě prostota a střízlivost má provázet i současné liturgické projevy církve?

Myslím, že dnes v žádném případě není na místě nostalgie. Nemusíme se jen ohlížet zpátky a vzpomínat na časy, které se už nevrátí. Liturgie se musí zbavit vnější okázalosti a levného triumfalismu, jehož se snadno dopouští lidé bez historického povědomí, estetického vnímání a smyslu pro symbolické čtení a vyznění takových aktivit. Nesmíme zapomenout, že během 20. století došlo k nebývalému posunu ve vnímání tradičních forem ceremoniálu. S určitou „náboženskou scénografií“ a její emocionální účinností počítaly všechny totalitní režimy, např. nacistické Německo nebo stalinistické Rusko. Dokonale propracovaná veřejná shromáždění demonstující jednotu, sílu a s nimi spojenou odhodlanost měla nepochybně také pro účastníky i zjevný „náboženský“ rozměr. Čím více se však diktátoři snažili obklopit aureolou božstva, tím účinnější byla pro-rocká proměna stylu vizuální komunikace římských biskupů po skončení druhé světové války, kdy postupně odložili všechny monarchistické rekvizity „církve vítězné“ ve prospěch více autentického a srozumitelnějšího pastýřského stylu.

Převzato s laskavým svolením z DOXA, zpravodaje Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. (roč. 5, č. 1, prosinec 2018, str. 7–9)

(Pozvánka

Diecézní Svatovojtěšská pouť za nová povolání a duchovní obnovu národa

**Libice nad Cidlinou,
sobota 27. dubna 2019**

Program:

katolický kostel sv. Vojtěcha

9:15 hod., modlitba a litanie k národním patronům s prosbou o požehnání pro diecézi a dar nových duchovních povolání

pontifikální koncelebrovaná mše svatá

10.00 hod., hlavní celebrant a kazatel: J. E. Mons. Jan Vokál, sídelní biskup královéhradecký

modlitební cesta

Po mši svaté od katolického kostela modlitební cestou na slavníkovské hradiště.

společná modlitba

- za nová duchovní povolání
- Regina Caeli

V letošním roce zahájíme již třicetou roční nověnu za duchovní povolání, která probíhá každoročně od dubna do prosince, vždy poslední sobotu v měsíci.

Mše svatá vždy v 10.00 hod.

**Poutní centrum,
Biskupství královéhradecké
Velké náměstí 35
500 01 Hradec Králové
poutnik@bihk.cz
tel. 731 646 800**

„Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“

(Jan 10, 11)

Převezení ostatků **kardinála Josefa Berana** z Říma do Prahy v loňském roce se zapsalo do kroniky národních dějin jako velkolepá událost. Na tento den se čekalo skoro 50 let. K velkým osobnostem někdy takováto mimořádnost patří.

Arcibiskup Josef Beran se stal obětí komunistické zvěle, která nejednou sehrála před tváří národa a očima světa tragickou a trapnou scénérii událostí, při níž lidé trpěli za svoje přesvědčení a prožívali dlouhé roky trpké a bolestné ponížení. Podílela se na něm nejen arcidiecéze pražská. Celý národ byl tak vtažen do nesvobody, v níž strádal tělesně i duchovně. Nucený exil kardinála Berana připravil jemu i české církvi ztrátu, ale i velké obohacení. Jeho návrat do milované vlasti sledovaný celým národem byl nejen satisfakcí za jeho dlouholeté příkoří. Stal se i oslavou vděčnosti za příkladnou věrnost pastýře, který své ovečky provázel i ve vyhnanství svými osobními oběťmi, modlitbou a každodenní adorací eucharistického Krista.

Římský exil v životě kardinála Berana měl svou předehru v internačním pobytu na několika místech u nás doma v České republice. Mimo jiné pan kardinál Beran strávil tři léta v Myštěvsi, nedaleko Nového Bydžova a v Paběnicích u Čáslavi. Každé takové domácí vězení bylo pečlivě utajeno. Z poznámek, které si pan kardinál psal do svého deníku, vidíme, že i v této nelehké situaci se snažil dát svému životu pevný řád. Skrze něj si uchránil ducha svobody, i když byl policejně strážěn a nemohl téměř s nikým komunikovat. Společensví s Bohem si chránil, jak jen mohl. Bylo mu zdrojem posvěcení jeho vnitřní svobody, kterou mu nikdo nemohl vzít. Liturgický rok, který prožíval, jakoby byl někde ve farnosti nebo ve své arcibiskupské rezidenci, udržoval řád a rytmus jednotlivých dní a tak se

◀ Kardinál Josef Beran

spojoval s celou univerzální církví, která byla jeho domovem i v tak náročných podmínkách násilného vyhnanství.

Ještě než opustil v roce 1964 naši vlast, napsal papeži Janu XXIII. ve velikonočním přání, aby nezapomněl na duchovní strádání v náboženské nesvobodě a dopomohl křesťanům v Čechách a na Moravě ke svobodě a právu, abychom i my v Čechách mohli vést život důstojný člověka se všemi jeho potřebami těla a duše. Snad tento dopis kardinála Berana dal do pohybu mnohé aktivity Vatikánu v oblasti vyjednávání církve a státu. V Římě dostala internace pana kardinála Berana jinou podobu. Mohl se přece jen svobodně i navenek stýkat s představiteli církve, psát dopisy kam chtěl. Dobře si však uvědomoval svou bolestnou situaci, která mu nedovolovala vrátit se tam, kde byl rád, a kam ho Bůh povolal za pastýře do stověžaté Prahy.

I když ho všude vítali s velkými poctami, zachoval si jednoduchost života a nezapomínal na svůj národ, na své češství a uchoval si vnímavost pro obyčejné věci a i skrze ně poznával, jak se Bůh o člověka otcovsky stará. Do vesničky Paběnice, kde byl několik let v přilehlém záměčku internován, napsal z Říma – snad místnímu starostovi – poděkování za to, že z malého paběnického kostelíku slyšával každý den v poledne a večer hlas zvonu. Právě tato, řekli bychom, maličkost, udržovala v jeho srdci vědomí, že církev v Čechách žije, že kostely ve své většině slouží svému účelu a lidé že se modlí.

Vyprávěl mi prof. Vobořil, bývalý přednosta chirurgické kliniky v Hradci Králové, že když byl v roce 1968 služebně v Římě, vyhledal v papežské koleji Nepomucenum, v níž pan kardinál Beran bydlel, pražského arcibiskupa. Dlouho přemýšlel, co mu má vzít jako dárek. Vzal mu nakonec bochník českého chleba. Pan kardinál vzal chleba do rukou, políbil ho a měl z něj velkou radost. Docela obyčejná věc a způsobila, že se tento muž církve jakoby na chvíli ocitl ve své zemi a pochutnal si na českém chlebě, který mu připomínal mnoho z toho, co musel opustit, obětovat a přijmout jako zkoušku víry.

Římský exil mu umožnil zúčastnit se závěru II. vatikánského koncilu. Mohl i na jednom z posledních zasedání promluvit, a to na téma „lidská svoboda“. Jeho referát byl koncilními otci přijat s velkou pozorností právě proto, že ho přednášel biskup ve vyhnanství, zbaven práva svobodně se

Se Svatým otcem Pavlem VI.

vrátit domů a vykonávat svou biskupskou službu. Pan kardinál Beran procestoval během několika let řadu zemí a všude ho vítali jako milého hosta. Dá se i říci, že kardinál Beran byl českému exilu v zahraničí oporou, povzbuzením i pramenem jednoty. Podařilo se mu doslova nastartovat materiální i duchovní pomoc našemu národu. Jak zvláštními cestami vede Bůh člověka, jak podivuhodně udržuje svou církev v jednotě a pokoji. Jak jsou jeho spasitelné plány rozmanité, obšťastňující, i když jim mnohdy nerozumíme. Tyto apoštolské aktivity českého kardinála ve vyhnanství měly odezvu i v naší zemi, zatím ještě hluboko ponořené do přítomné totality.

V závěru života pan kardinál Beran vážně onemocněl a musel se podrobit chirurgickému zákroku. Po návratu z nemocnice zůstával převážně v koleji Nepomucenum a většinu času trávil před svatostánkem ve své soukromé kapli. Mobilizoval svoje síly k poslednímu zastavení své křížové cesty, o kterém věděl, že se už přibližuje. Přijímal svůj úděl v odpovědnosti své biskupské služby a v oddanosti Bohu a jeho lásce, která nás vodí cestami, na nichž se setkáváme s trpícím a ukřižovaným Kristem. Je to cesta trnitá, náročná a někdy i nad naše síly. Ale zároveň je to cesta, po které s námi jde Pán Ježíš. Neopouští nás a připravuje nám na této cestě tolik darů, kolik jich pro svůj někdy bolestný úděl potřebujeme.

Kardinál Štěpán Trochta, biskup litoměřický, se s pražským arcibiskupem Beranem setkal ještě za totality několikrát. Věděli o sobě a byli si v nesení Kristova

kříže hodně blízko. Spojovalo je drama utrpení a úděl vyhnanců a nežádoucích osob opravdu niterně. Spolu prošli peklo nacistického koncentráku. Na svém těle prožívali i bolestné trauma „nepřátel komunistického režimu“. Oba poznali nelidskost fašistických i bolševických praktik, kterými tyto zvrácené systémy prosazovaly svoje zvrácené ideje a na svém těle zakoušeli omyly filozofického myšlení bez Boha. Přinášeli tak nemalé oběti Kristově církvi i celému světu. Prošli výhní fyzické i duševní bolesti vítězně. Ovšem s podlomeným zdravím. To však zocelilo jejich víru v Boha a lásku k člověku a národu. Bohatství jejich lásky protřpěné před očima svých tyranů zůstává s námi dodnes.

Kardinál Beran s litoměřickým biskupem Trochtou se sešli v roce 1968 v Římě u papeže Pavla VI. Měli si tenkrát zvlášť co říci. Kardinál Beran se nemohl vrátit do Prahy, ani když jsme u nás doma nadšeně prožívali nadějný týden a měsíce pražského jara. I tuto nepochopitelnou a bolestnou zkušenost musel pražský arcibiskup připojit k obětem svého života. Tenkrát mu do Říma napsal kardinál Trochta dopis, který obsahoval proroctví, které se naplnilo právě v tyto dny.

„... Vím, jak rád bys zase uviděl své metropolitní město, které Ti přirostlo k srdci tak, jako matce to z jejích dětí, které ji stálo nejvíce probdělých nocí a slz. Přeju Ti to – i sobě – ze srdce a podnikám poslední kroky, aby se tak stalo co nejdříve. Výsledkem si však nejsem jist. Od

21. srpna si kladu otázku, zda snad Bůh pro Tebe nevybral jiný triumfální návrat, kterým se vracel do Čech Tvůj předchůdce, sv. Vojtěch. Kdyby Tě Bůh pro tuto cestu opravdu vyvolil, znamenalo by to, že Tě má zcela mimořádně rád a přeje si odměnit Tě tak, jak toho my lidé nejsme schopni. Znamenalo by to, že si přeje, aby pražský arcibiskup, který o mileniích svatovojtěšských slavnostech držel ve svých rukou drahocennou lebku prvního Čecha světového jména a prvního světce na pražském stolci a ukazoval ji svému národu a celému světu, má před celým světem zopakovat Vojtěchův život, být novým celoživotním dokumentem víry a věrnosti pražského stolce a jeho Božího lidu Kristu a Petrovi...“ (z dopisu litoměřického biskupa Štěpána Trochty psaného v Litoměřicích 30. března 1969)

Naše zamyšlení nad bolestným údělem života pana kardinála Josefa Berana je pro nás nejen příležitostí zavzpomínat si na represálie minulého režimu. Má nám pomáhat, abychom přijímali svůj život s jeho radostnými i bolestnými událostmi v duchu živé víry a s důvěrou, že dobro je silnější než zlo, pravda vítězí nad lží a že stále platí to, co nám přislíbil Pán Ježíš: „*Nebojte se, já jsem přemohl svět.*“ Protože už probíhá první fáze svatořečení Božího služebníka kardinála Berana, můžeme se modlit za to, aby Bůh oslavil svého věrného služebníka a aby náš český národ měl v něm trvalého přimlůvce v nebi.

Mons. Josef Socha)

Návrat kardinála Berana do vlasti

Krasličky učí trpělivosti

Na návštěvě u **Anny Rusové** v Červeném Kostelci

Je to už více než půl století, co poprvé na vyfouknuté, obarvené vajíčko přilepila ozdobně vystříhanou ječnou slámu. Takhle se odedávna zdobily kraslice na Hané a Annu Rusovou ta starodávná technika okouzila. Se svými posly jara doputovala na mezinárodní výstavy v Dánsku, Německu, Švýcarsku, Anglii, dokonce i za oceán. Aby se rodinné stříbro naší lidové kultury dostalo do správných rukou, vychovávala přes 35 let obětavě a s nadšením malé krasličářky, které vyhrávaly jednu soutěž za druhou. Další velká láska Anny Rusové je psaní veršů.

„Do Červeného Kostelce jsem přišla, když mně bylo 15 let,“ začala svoje vyprávění, když z hrníčku zavoněl čerstvý čaj, devadesátiletá Anna Rusová. „Maminka, která odsud pocházela, se vždycky toužila vrátit. Když umřel tatínek, přestěhovaly jsme se z malé osady Kvíčala. To je nádherné místo u Úpice. Mám ho stejně ráda jako Kostelec, rodné místo je pro každého něčím nejkrásnější. Měli jsme chaloupku u lesa, rozhled na Orlické hory s panoramatem Krkonoš v pozadí, skutečně něco nádherného. To si nesete jako vzpomínku hluboko v srdci do života. Kraj Boženy Němcové, Aloise Jiráska, bratří Čapků. Kouzelný kraj starých písmáků si vnímavý člověk musí zamilovat.“

Anna Rusová už od dívčích let ráda recitovala, hrála ochotnické divadlo. Ještě mnohem dříve, než propadla kouzlu slámou zdobených vajíček, začala se věnovat tradici lidových krojů.

„Červený Kostelec býval městem textilu. Zřídili tady i textilní školu, tu jsem vystudovala. Naučili jsme se rozebírat tkalcovské stavy, znát vazby pláten, ale také účetnictví, těsnopis, psaní na stroji, jako na obchodní škole. Zůstala jsem pak celý život v kanceláři. A školní znalosti se

Anna Rusová

mně hodily, když jsem začala sbírat lidové kroje. To jsem před mnoha lety od kohosi dostala starý kraj. Záhy to ale přerostlo v celoživotní koníček docela na profesionální úrovni. Sem tam jsem si něco i dala ušít v moravské Blatničce. Moravskou vísku na Hodonínsku znají hlavně milovníci dobrého vína, ale stejně tradiční jako vinařství je tam i šití krojů. Místní ženy je umí i spravovat. Skládané rukávy, škrobené krejzlíky kolem krku. Spolupracovala jsem s Evou Tatouškovou, ta tvoří kroje v Novém Městě nad Metují. Čerpala z publikací PhDr. Jiřiny Langhammerové, dlouholeté vedoucí národopisného oddělení Národního muzea. Kroje se ke mně časem dostaly ve špatném stavu. Někdo je chtěl třeba vyprat a podařilo se mu kraj obarvit. Nebo původní přírodní materiály byly nahrazené umělými. Tak mě to začalo bavit, že jsem se pustila do krojovaných panenek. Po chvílích jsem na ně šila tradiční lidové oblečení. Když jsem měla asi 20 velkých a nějaké menší panenky, uspořádala jsem první výstavu. Jak to vešlo ve známost, začali mně lidé dávat, co doma našli třeba po babičce. Na klíce jsem nacházela v sáčku starodávné krajky, pentle a stužky,

po bazarech jsem sháněla staré dečky. Na chalupě to potom vyperu, vybělím, vyžehlím, ráda se tím probírám. Představuju si ruce, které se toho dotýkaly.“

Anna Rusová oslavila loni v září devadesáté narozeniny. V Domku Boženy Němcové v Červeném Kostelci upořádaly její žáčky výstavu kraslic, které je naučila tvořit. Jako poděkování za to, že jim své umění nezištně a s láskou po několik generací předávala.

„Zdobená vajíčka se u nás na veřejnosti poprvé představila v roce 1895 na Národopisné výstavě v Praze. Expozice věnovaná lidovému zvykosloví tam patřila mezi nejnavštěvovanější. Vajíčka se ale už dávno předtím vkládala jako symbol znovuzrození do hrobů zemřelých. Zlatá, hliněná, porcelánová, jejich nálezy v hrobech jsou po celém světě. U nás bylo nejstarší malované vejce nalezené v hrobě mladé dívky z 11. století. Úlomky skořápky obarvené načerveno a zdobené vyškrabovanými geometrickými ornamenty pocházejí z Velkých Hostěrádek poblíž Brna. Když lidé uvěřili, že vajíčka vysvěcená při různých obřadech mají magickou moc, která by se na ně mohla přenést, začali se jimi obdarovávat mezi sebou. Motivy zdobení čerpali z přírody, která je obklopovala. Mezi první, opravdu staré vzory, patřily třeba bodné a sečné zbraně, aby obdarovaný byl chráněn od nebezpečí. Kruh, hráz, trny, drápy, to byly první znaky. Také aby byl člověk obdařen životodárnou schopností, aby byl zdravý. Oheň, hvězda, voda, strom. Pak magické znaky, věštící. Kur, žába, ryba. Během let se starobylá obsahovost vzorů vytrácela a začaly se např. z kruhových vzorů tvořit kopretiny, z vidlí se staly tulipány. Pokud jde o techniky zdobení, u nás jich máme ve srovnání se světem opravdu hodně. Starodávné, do současnosti dochované a živé, jsou vosková batika, batika-reliéf,

drátkování, vyškrabování, zdobení jezerní sítinou nebo slámou. V tom jsme opravdu krasličářská velmoc a tradice předků dnešní tvůrci s laskavým svolením etnografů dál rozvíjejí.“

Když začal v roce 2002 Královéhradecký kraj udělovat tvůrcům rozvíjejícím lidové tradice ocenění Zlatý kolovrat, byla Anna Rusová mezi prvními oceněnými.

„V životě by mě nenapadlo, že se zrovna sláma stane součástí mého života. Byla to náhoda, jako mnohé z toho, co nás v životě potká. Jako děti jsme chodily sbírat na pole klásky. To víte, byla válka, lístky stačily třeba na 14 dnů, tak jsme sbíraly, aby bylo zrní pro slepice. Byla i vajíčka, kozí mléko, to byla naše vesnická biostrava. Já jsem v té době stále o něčem snila. Chodila jsem po poli, nikde nikdo, jenom nebe nade mnou, a jak jsem ty klásky sbírala do kytice, tak jsem stále o něčem snila. To mě ale nenapadlo, že se sláma stane mým osudem. A potom zaúřadovala ta náhoda. Národopisní pracovníci uspořádali kurs s cílem oživit hanáckou techniku zdobení slámou. Navštívila ho tenkrát také Vlasta Horáková z Přerova, která měla tetu v domě, kde já během toho kurzu bydlela. Ona tam přijela na prázdniny, měla dvě malé děti a byla tam asi týden. U ní jsem ty krasličky viděla poprvé. To byla taková krása, hned jsem si řekla, že to musím taky zkusit. Něco jsem od ní okoukala, a když odjela, tak už jsem byla do těch kraslic tak zamilovaná, že už jsem si je ve volných chvílích tvořila.

Potom jsem četla v novinách, že ve Zlíně bude soutěž o nejkrásnější kraslici. Poslala jsem tam šest kousků a hned jsem získala čestné uznání. Na ručním papíře s kresbou malérečky, to víte, že mě to potěšilo. A tak jsem vstoupila do kraslicového světa. Vyzvali mě potom, abych připravila děvčata k soutěži celostátní. Nebylo moc času, tak jsem připravila pouze dvě. Ale ona získala hned druhou a třetí cenu. To byla opět radost. Děvčata pokračovala, přibrala jsem další, jen tak někdy na odpoledne, protože jsem byla zaměstnaná. K další soutěži jsem připravila už víc žákyněk.

” Zdobila jsem i pštrosí vejce. To spotřebujete pět tisíc kousků slámy a práce trvá celý týden.

Učila jsem je od roku 1979, více než 35 let. A děvčata získala řadu cen. Při celostátních soutěžích se hlásí třeba 200 dětí. Ale etnografové vyberou 20 nejlepších. Vždycky mezi nimi bylo 5 - 6 mých žákyně. Přitom tady v našem kraji nikdy taková tradice nebyla. Tady se spíš barvila vajíčka na červeno, nebo trávou na zeleno, slámou zdobená tady nikdy nebyla. Při seminářích nám etnograf Jaroslav Orel z Ústředí lidové umělecké výroby v Brně, vždycky říkal, *‘nezáleží na tom, kde se zdobí, ale musí se dodržovat technika kraje, odkud pochází’*. Pochází z Hané a já jsem

ji vždycky striktně dodržovala. Děti jsem prvně učila hvězdu, ta znamená štěstí. Nachystala jsem jim slámu, aby si vytvořily na vajíčku hvězdu a potom už přidávaly trojúhelníčky, kosočtverečky, pokračujeme ve vzorcích. Děti nejprve nemají fantazii. Já jsem jim nosila ukázat svoje vzory, pro inspiraci. Těm začínajícím jsem všechno nastříhala, aby získaly hned zájem. Když si pak domů nesly hotové vajíčko, to víte, že měly radost. Děvčata, většinou jsem učila děvčata, ke mně chodila většinou tak od páté třídy do 18 let. To už potom byly jedničky z nich, měly opravdu krásná vajíčka. Když je na jednom 800 nebo taky 1000 kousků slámy, to už je šperkařská práce. Děvčatům to pomáhalo, když vycházela z deváté třídy a šla dělat talentové zkoušky na umělecké obory. Mohla předložit svoje výrobky a učitelé viděli, že umějí dělat jemnou práci. Přijali je pak na šperkařskou, na sklářskou školu, jednoho sochaře mám mezi svými žáky, lékařky, učitelky, inženýrku, restaurátorku. A pak začaly s krasličkami i jejich děti. Jejich zdobení jsme předváděli třeba ve výstavním prostoru na druhém nádvoří Pražského hradu, v Kinského letohrádku, v Litoměřicích, Veselí na Moravě, sjezdili jsme toho hodně. Samozřejmě tady v okolí. Broumov, Hronov, Náchod, Trutnov, Dvůr Králové nad Labem, Žernov, Česká Skalice, Suchbátarůvka, Batňovice, Malé i Velké Svatoňovice.“

Křesťanství přijalo starověký význam vejce jako symbolu života a znovuzrození ve smyslu podobenství zmrtvýchvstání

(Knižní tipy

Nakladatelství Flétna Martin Leschinger

Orlické Podhůří
562 01 Říčky 101
e-mail: fletna@fletna.cz
tel. 465 531 033
www.fletna.cz

Jana Kristina Studničková

Alenka v zemi zázraků

Poetické vyprávění malé dívky, která jako Alenka v říši divů putuje krajinou svého dětství. Jejími průvodci zemí zázraků – světem bez hranic mezi sny a realitou – se stávají různé legendární postavy jako třeba Malý princ nebo svatý Jan Nepomucký. V osobité parafrázi slavného díla Lewise Carrolla ožívají církevní slavnosti, které důvěrně známe, aniž tušíme, jak důležitou roli v našich životech hrají.

Literární předloha stejnojmenného celovečerního filmu (ČT2 jej vysílá o Velikonocích, www.alenkavzemizaraku.cz) s Viktorií Stříbrnou, Veronikou Žilkovou, Bolkem Polívkou a Jiřím Dvořákem v hlavních rolích.

Nakladatel Leschinger Martin – Flétna, 2018. ISBN: 978-80-88068-25-9, pevná vazba s přebalem, 144 stran, formát 128 × 178 mm, barevné obrázky z filmu prolínají celým textem, doporučená prodejní cena: 225 Kč.

Ježíše Krista. Velikonoční svěcení vajec bylo do církevní liturgie zavedeno ve 12. století. V minulosti se barvila hlavně na červeno. V křesťanském výkladu symbolizuje červené vejce památku na prolitou krev Ježíše Krista.

„U nás v Podkrkonoší nebyla žádná tradice zdobení vajec. K jejich barvení se používaly cibulové slupky. Také šafrán, indigo, žito, cikorka, později průmyslově vyráběné potravinářské barvy. Hlavně červená, zelená a žlutá, barvy jarní přírody. Každé moje vajíčko je originál, všechna mají svůj půvab a svůj vzor. Někdy se vzory opakují, třeba v jiné barvě, ale úplně se to opakovat nedá. Vždycky něco přidáte nebo uberete. Důležité je, aby byla dobrá sláma. Já třeba si hlídám pole, když dozrává obilí. Ječmen, může být i oves, ovesná sláma je taková zlatá. Ale hlavně pracuji s ječnou slámou. Když stébla dozrávají, když už nejsou zelená, vezmu si jich na chalupě hrst a odstříhnu klasy. Nad prvním a druhým kolínkem je stéblo nejjemnější. Nad zemí už je tvrdé. Odstříhnu také kolínka stébel, jejichž horní část je přikrytá blankou. Tu sundáte a pod ní je nádherně stříbrná sláma. Když to necháte přezrát, máte ji flekatou nebo pak už je do režna. Prostě nemá tu nádhernou stříbrnou barvu. Jako perleť. Slámu samozřejmě musím dosušit, aby byla úplně suchá. Zásobuju jí každý rok všechny děti. Zlobí mě oči, ale o slámu se jim starám. V létě jsou na prázdninách, na dovolené s rodiči třeba u moře, tam nebyla sláma, říkají. Když mám všechnu slámu v krabici, vezmu hrst, dám pod proud vody a jen tak nechám protéct. Vyklepu, a už ji mám navlhčenou. Každé stéblo rozříznu do roviny a několikrát protáhnu mezi nůžkami a palcem, až se začne trochu kroutit. Postaru se tomu říkalo žehlení. Sláma se ale nikdy doopravdy nežehlí, to se jen tak říká tomu vyrovnávání. Silnější dám na vysekávání, z jemné budou hvězdy a další drobné části vzoru. A vezmete si lepidlo, já radím nějaké disperzní. Když děti dají slámu na vyfouklé vajíčko špatně, mohou ji sundat. Lepidlo rychle schne a jeho přebytky jdou odrolit, takže na kraslice po něm nezůstane žádná stopa. Já pracuji s acetonovým lakem, ten se spojí s barvou a přilepenou slámu už nesundáte. Vajíčka na soutěže barvíme většinou cibulovou slupkou, aby to

bylo přírodní. Jsou nádherně tmavě hnědá, slupek musí být opravdu dost. Zelená nebo bordó vajíčka jsou obarvená acetonovou barvou.“

Zatímco Anna Rusová popisovala, jak krok za krokem postupuje při zdobení vajíček, vložila mi jednu krasličku do ruky. Červenou, s drobným slaměným vzorem. Filigránská práce, dokonalá krása!

„Slámu stříháme ručně nebo některé tvary vysekneme průbojníkem, abychom měli kolečka, měsíčky. Kromě vyfouknutých vajíček a slámy potřebujeme špendlík s kovovou hlavičkou zapíchnutý v nějakém dřívku nebo v tužce. Samozřejmě budeme potřebovat taky ostré nůžky, případně ten průbojníček. Na vysekávání prkýnko, ale mně se osvědčila krabice od mléka, na tom stříbrném povrchu z vnitřku se hezky vysekává. Začínáme kosočtverečky, z těch se velmi dobře skládají obrazce hvězd. Čím je tvar kosejší a více se blíží čtverci, tím dosahujeme větší pravidelnosti. Zdobila jsem i pštosí vejce. To spotřebujete pět tisíc kousků slámy a práce trvá celý týden. Klasické vajíčko máte hotové za den, když pilně pracujete. A jenom pro zajímavost. Do krabice od banánů se vejde 300 až 500 kraslic. Před tím je ukládám do těch kupovaných plátíček po deseti. Kroje mám zase uložené v krabicích od kuřat, pečlivě zaevidované.“

Neuvěřitelná trpělivost. Možná díky cvičení jógy, kterému se Anna Rusová poctivě věnuje dlouhé roky. Zatímco se zdobením vajíček se musela pro zhoršující se problémy se zrakem rozloučit, na jógu nedá dopustit. Půl hodiny denně, to je její norma.

„Ve Švýcarsku i v Německu mně říkali: „Vý musíte mít klidné ruce a dobré oči.“ Klidné ruce mám stále, s očima je to horší. Díky krasličkám jsem ale poznala svět, nejen národní zvyky v navštívených zemích. Ohromně mně to obohatilo život. Naše slaměné kraslice má svět za unikátní. Napsala jsem před lety, když jsem s hanáckou technikou zdobení vajec začínala ... „Já bych tě, krasličko, chtěla vyzdobit slámou stříbrnou, až dýchal by z tebe obilný lán“. Ale to už jsme zase u té úcty k odkazu předků a rodnému kraji.“

Eva Zálešáková)

DOMÁCÍ HOSPICOVÁ PÉČE

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu...”

Luk 2:22,23

Zdravotně-sociální služba
Oblastní charity Pardubice.

PODPORA RODINÁM

K dispozici lékař,
zdravotní sestra, sociální
služba, psychoterapeut
a duchovní.

Podpora a zaučení rodiny při
ošetřování těžce nemocného,
psychologická a duchovní
podpora.

Rodinu podporujeme
v maximální možné
míře, většina péče
přesto zůstává na ní.

FINANCE

Hrazena ze zdravotního
pojištění, grantů a darů,
předepisuje ji vždy lékař.

Rádi osobně i telefonicky
poskytneme jakékoliv
další informace.

**Oblastní
charita
Pardubice**

Zuzana Cepková, vrchní sestra pro Pardubicko
☎ 731 646 803, zcepkova@charitapardubice.cz

Markéta Vašková, vrchní sestra pro Holicko
☎ 775 296 830, vaskova@charitapardubice.cz

SBÍRKOVÉ KONTO NA PODPORU DOMÁCÍ HOSPICOVÉ PÉČE * 2300796054/2010

**Oblastní charita
Pardubice**

DOMÁCÍ ZDRAVOTNÍ PÉČE * DOMÁCÍ HOSPICOVÁ
PÉČE * PEČOVATELSKÁ SLUŽBA * OSOBNÍ
ASISTENCE * ODLEHČOVACÍ SLUŽBY ČERVÁNKY * PŮJČOVNA
POMŮCEK * SLUŽBY PRO RODINY S DĚTMI *

SLUŽBY PRO PĚSTOUNY *

RODINNÁ CENTRA * DOPRAVA OSOB *

SOCIÁLNÍ ŠATNÍK *
DOMÁCÍ PRÁCE
VŠEOHODRUHU *
POTRAVINOVÁ
POMOC

Misijní karneval v Letohradě-Orlici nabídl zábavu všem bez rozdílu věku

Období před Popeleční středou je tradičně časem bujarého karnevalového veselí. Svoji troškou do mlýna přispěla také Misijní klubka z Letohradu a ze Slatiny nad Zdobnicí, když 3. března uspořádala již sedmý ročník Misijního karnevalu v Letohradě-Orlici.

„Původně jsme začínali v zadní místnosti místní Orlovny, ale už od druhého ročníku s přehledem zaplníme hlavní sál,“ líčí počátky diecézní ředitelka Papežských misijních děl Bronislava Halbrštátová, které na karnevalu tradičně připadá role moderátorky. Příležitost dobře se pobavit, zasoutěžit si a přispět na dobrou věc využívají obyvatelé nejen Letohradu. Akce je oblíbená rovněž v širším okolí a několik rodin pravidelně přijíždí i ze vzdálenějšího Hradce Králové.

Začátek patřil Hymně Papežského misijního díla dětí „Pošli mě, půjdu já“, při které se mávalo papírovými srdíčky. Pak už se děti i dospělí s chutí zapojovali do

Účastníci 7. misijního karnevalu v Letohradě-Orlici, fotografie: Archiv PMD

připravených soutěží, tanců a her, nechyběla promenáda v maskách či ukazovací písničky. Novinkou letošního ročníku byly soutěže pro dospělé. Schopnosti svých maminek a tatínků děti odměňovaly bouřlivým fanděním a potleskem. Překvapením karnevalu bylo předtančení malých břišních tanečnic.

S občerstvením výrazně pomohly maminky z obou Misijních klubek, nad kterým bděla vedoucí letohradského klubka Monika Vychytilová a vlastní organizaci převzal tým starších děvčat pod vedením studentky Moniky. Oblečena do triček v pěti misijních barvách symbolizujících jednotlivé kontinenty se starala o hladký průběh karnevalu.

Každý účastník si odnesl domů nějaký dárek a svým dobrovolným příspěvkem přidal část k celkovému výtěžku, který podpoří projekt papežských misí pro chudé děti v misiích. Bohatá byla také nabídka propagačních misijních materiálů o aktivitách Papežských misijních děl ve světě.

„Mám radost, když se můžeme sejít a společně pomoci druhým. Vždycky si uvědomím, jak to posiluje naše společenství a rozvíjí činný křesťanský život,“ zhodnotila karneval Bronislava Halbrštátová. Stále rostoucí počet účastníků svědčí o tom, že v Letohradě zvolili dobrou cestu.

Děti i dospělí se s chutí zapojovali do připravených soutěží a her, fotografie: Archiv PMD

Každý pokrok u dětí s autismem je pro rodiče velký dar

Na jedné straně fenomenální paměť, na druhé problémy s komunikací a s vyjádřením emocí. Tak se projevuje autismus u třináctiletého Toma, který dvakrát týdně navštěvuje Středisko Na Sioně kutnohorské Charity. Učí se tu navazovat kontakt s vrstevníky a také větší samostatnosti pod vedením sociálních pracovníků Moniky a Ireny. A dělá viditelné pokroky i díky obdivuhodné trpělivosti svých rodičů.

Tom zabodoval i ve škole

Do Střediska Na Sioně chodí Tomáš pátým rokem a nejvíc ho tu baví paměťové a slovní hry. Ale především už má mnohem menší komunikační blok, není tak vzdorovitý a lépe zvládá běžné dovednosti. „Naučil se tady třeba, jak má sám nakupovat,“ kvituje jeho maminka Radmila. Každý rok taky rád jezdí s dětmi z charitního centra na tábor a zlepšil se tam i v plavání.

Prospěl mu také přechod na novou školu, kde mu pomáhá asistentka pedagoga, se kterou si rozumí. „Na vysvědčení měl Tom vyznamenání a už nemá takový problém se zkoušením u tabule nebo přečíst ve třídě svůj referát. To je velký pokrok,“ říká s radostí v očích jeho maminka.

Aktivizační služba, kam Tom dochází, je určena dětem i dospělým do 26 let, které mají lehčí formu autismu nebo ADHD. „Mají si tu možnost říct, co je štve i těší tak, aby to bylo pro ostatní přijatelné. Stávají se po krůčcích vnímavější k potřebám druhých. Nacvičují si s námi, co jim dělá potíže, a učí se samostatnosti v běžných věcech,“ vysvětluje vedoucí střediska Markéta Siegllová.

Tom dělá pokroky i díky pomoci Charity a obdivuhodné trpělivosti svých rodičů. Foto: Jana Karasová

Navzdory osudu

To, že je Tom jiný a výjimečný, se ukázalo hned ve školce. Rozmluvil se až ve čtyřech letech, ale v pěti už uměl sám číst. „Má rád výlety a muziku, k tomu ho vedeme od malička. Zná snad všechny hrady a města v republice,“ líčí jeho maminka. A stále ho něco fascinuje. „Teď je to elektronika a televize. Má v malíčku sportovní statistiky, dříve to byl kalendář nebo dopravní značky. Ale základní běžné činnosti jsou pro Toma problém. Potřebuje pevná pravidla a musíme ho pořád motivovat,“ povzdychne si paní Radmila.

„Je taky těžké vybrat mu dárek, protože nic nechce. Někdy mi zavře branku před

nosem, když jdeme z nákupu. Ale občas mi zase jen tak utrhne sedmikrásku, tak to jsem ráda,“ svěřila se Tomášova maminka. S manželem se shodnou, že i když to není vždycky jednoduché, tak se snaží brát život takový, jaký je, a jsou moc rádi za každou pomoc.

Charita je rodinám oporou

Vychovávat dítě s autismem je vyčerpávající, ale naštěstí na to nejsou rodiče sami. Kutnohorské Středisko Na Sioně takovým rodinám poskytuje ranou péči a zmíněnou aktivizační službu. Centrum

Pokračování na straně 32 >>>

>>> *Pokračování ze strany 31*

pro rodiče pořádá taky setkání, pobyty a přednášky, kde mohou sdílet své zkušenosti.

„Je moc povzbuzující, když se dítě po našem úsilí a práci rodiny rozvíjí. Při pohledu na školáka s aktovkou pak prožíváme stejný pocit nadšení, jako jeho rodiče. Žasnu nad jejich vděčností za každý drobný krůček a vnímám i velikánskou Boží pomoc,“ říká vedoucí střediska Markéta Siegllová. U Tomáše vidí také ohromnou výhodu v láskyplném rodinném zázemí.

Asi největší obavy mají rodiče z budoucnosti. Ta Tomášova se zatím rýsuje nadějně. Je na dobré cestě vystudovat a stát se jednou třeba ajťákem nebo statistikem. Tak to alespoň vidí jeho maminka. Ale ještě to bude stát hodně úsilí, tak držíme palce.

Jana Karasová)

Středisko Na Sioně slaví 15 let

Už je to patnáct let, co se tři mámy po mateřské rozhodly založit Středisko Na Sioně, které pod křídly kutnohorské Oblastní charity pomáhá rodinám s handicapovanými dětmi.

Nenechte si ujít akce k výročí centra a ke kampani Česko svítí modře na podporu osvěty o autismu:

- **23. 4.** Peříčkový den v Kutné Hoře (NROS)
- **2. 4.** Den v modrém
(v rámci kampaně Česko svítí modře)
- **27. 4.** Benefiční akce Pošli kačku – velký závod kačenek na Vrchlici s dětským programem
- **15. 6.** Benefiční koncert pro Středisko Na Sioně (19:00, kostel sv. Jana Nepomuckého, Kutná Hora)
- **14. 9.** Akce na Kačině s donátory
- **Listopad 2019** Den otevřených dveří
(v rámci kampaně Týden rané péče)

Přijďte se podívat! Dejte s námi naději autismu, děkujeme Vám!

Služby Střediska Na Sioně v Kutné Hoře podporuje Město Kutná Hora, Evropská unie a několikrát pomohla i Tříkrálová sbírka.

Více na www.kh.charita.cz a www.strediskonasione.cz.

(Základní škola sv. Antonína v Belgaum: v indických třídách bývá těsně a někdy se tam musí vejít i přes 80 dětí, foto archiv Adoptce na dálku Diecézní charity Hradec Králové

Indické fotky a příběhy na Letohradsku

Putovní výstavu Svět indických dětí si mohou zájemci prohlédnout v průběhu měsíce dubna v Letohradě, a to v ambitech zámku (15. - 20. 4.) nebo v kostele sv. Václava (21. - 27. 4.). Výstava bude k zhlédnutí také v kostelích v okolí města. V Lukavici bude umístěna 7. 4., v Mistrovicích 14. 4. a na Orlici 28. 4. Letohradský kostel sv. Václava je přístupný během celého týdne, ostatní jen v době konání bohoslužeb. Diecézní charita Hradec Králové touto cestou prezentuje výsledky projektu Adoptce na dálku, který už od roku 2000 propojuje dárce a chudé indické děti.

Před instalací na Letohradsku byly fotografie a příběhy indických dětí a dnes již dospělých absolventů projektu Adoptce na dálku vystaveny v Pardubicích, Kutné Hoře nebo ve Vysokém Mýtě. Na rok 2019 je dále domluvená instalace v Králíkách.

Dárci Diecézní charity Hradec Králové pomohli za 18 let přibližně 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání. Dlouhodobá podpora dárců má smysl. Z absolventů projektu se v řadě případů stávají učitelé, zdravotní sestry, účetní nebo strojní inženýři. Dnes jsou z nich sebevědomí lidé, kteří se dokážou postarat o svoje rodiny a jsou přínosem pro celou indickou společnost.

Více o charitní pomoci v Indii na www.adoptce.hk.caritas.cz. Kontakt: 731 402 273, vojtech.homolka@hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka)

(AKTUALITY)**Generální vikář uvedl do úřadu novou ředitelku Diecézní charity Hradec Králové**

Hradec Králové: V pondělí 4. března byla uvedena do úřadu nová ředitelka Diecézní katolické charity Hradec Králové Ing. Anna Maclová. „Vnímám to jako výzvu a ráda bych v nové službě zúročila své dosavadní zkušenosti, a to nejenom z vedení Oblastní charity Hradec Králové,“ uvedla Ing. Anna Maclová, která stála u zrodu téměř desítky služeb pro nemocné a potřebné, a také 7 let působila jako náměstkyně primátora města Hradce Králové.

Generální vikář Mons. Mgr. Jan Paseka také poděkoval dosavadnímu řediteli hradecké Diecézní charity RNDr. Jiřímu Stejskalovi, který se významně zasloužil o vybudování a rozvoj sítě charit u nás a také humanitárních projektů v zahraničí. Současně popřál hodně Božího požehnání do pokračování charitního díla s novým vedením.

Více o životní dráze a vizích nové ředitelky Diecézní charity Hradec Králové Ing. Anny Maclové si můžete přečíst v rozhovoru na stránkách 12–13 tohoto čísla časopisu Adalbert.

Nová ředitelka Diecézní katolické charity Hradec Králové Ing. Anna Maclová, foto archiv

Slavnostní otevření Domu sv. Anežky v Hlinsku, foto archiv Oblastní charity Nové Hradky u Skutče

Dům sv. Anežky v Hlinsku byl slavnostně otevřen

Hlinsko: Oblastní charita Nové Hradky u Skutče ve středu 20. února slavnostně otevřela Dům sv. Anežky v Hlinsku v Erbenově ulici, který poskytuje potřebné nové zázemí pro charitní ambulantní i terénní služby. Jeho prostory požehnal P. Vladimír Novák z prosečské farnosti za účasti zástupců Diecézní charity Hradec Králové RNDr. Jiřího Stejskala, Mons. Josefa Suchára, Ing. Olgy Horákové a dalších hostů. Pozvání přijali radní Pardubického kraje Ing. Pavel Šotola a zástupci města Hlinska starosta Miroslav Krčil a místostarosta Zdeněk Eis. Zrekonstruované prostory Domu sv. Anežky si v tento den prohlédlo také bezmála 50 návštěvníků z řad veřejnosti.

Přítomné přivítala ředitelka Oblastní charity Nové Hradky u Skutče Blanka Vopařilová, která představila celý projekt Centrum sociálních služeb Hlinsko, jenž byl započat na konci roku 2017. Záměrem rekonstrukce bylo vybudování nových vyhovujících prostor pro služby, které Charita v Hlinsku poskytuje – sociálně terapeutické dílny, charitní pečovatelskou službu, osobní asistenci a sociálně aktivizační službu pro rodiny s dětmi. Rekonstrukce objektu byla spolufinancována z Tříkrálové sbírky a z Evropské unie. V rámci projektu byla také zakoupena čtyři nová auta, která jsou k dispozici všem službám, jež v budově sídlí.

Po požehnání a proslověch následovalo krátké hudebně – taneční pásmo v podání klientů denního stacionáře a sociálně terapeutických dílen. Vedoucí služeb poskytovali návštěvníkům informace o službách Charity. Po celý den byl také otevřen prodejní stánek s dekorativními i užitkovými předměty, které byly vytvořeny v sociálně terapeutických dílnách a chráněných dílnách PERCHAR s.r.o. Více informací naleznete na www.novehrady.charita.cz.

(KALENDÁŘ NA DUBEN

Červený Kostelec

■ 11. 4. v 19 hod., Koncert Petry Černocké

Divadlo J. K. Tyla. Za doprovodu kytaristy Jiřího Pracného zazní oblíbené písně zpěvačky Petry Černocké. Na benefici vás srdečně zve Oblastní charita Červený Kostelec. Vstupné: 250 Kč důchodci, studenti a děti 150 Kč. Výtěžek na Mobilní hospic Anežky České. Více na www.ochck.cz.

Letohrad a okolí

■ Výstava „Svět indických dětí“

21.–27. 4. v kostele sv. Václava

15.–20. 4. v ambitech zámku v Letohradě

Putovní fotografie a příběhy indických dětí na podporu projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity si můžete prohlédnout také v okolních kostelích v **Lukavici 7. 4., v Mistrovicích 14. 4. a na Orlici 28. 4.** Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Žireč u Dvora Králové

■ 27. 4. v 18 hod., Benefiční koncert pro Domov sv. Josefa

Kostel sv. Anny. Na koncertě zazní skladby od baroka po současnost, představí se Marian Jurečka a uskupení Porta Benefica. Pořádá Oblastní charita Červený Kostelec. Vstupné dobrovolné. Výtěžek bude použit na pořízení nových oken v Domově sv. Josefa. Více www.domovsvatehojosefa.cz.

Hradec Králové

■ 29. 4. od 17 hodin, Beseda „Svět indických dětí“

AC klub (Záměstí 684/1). O životě chudých indických dětí a o naději, kterou jim dává možnost se vzdělávat, bude vyprávět Mgr. Vojtěch Homolka, vedoucí projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity. Vstupné je dobrovolné ve prospěch Adopce na dálku. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

(Slavnostní mše svatá v Hospici Anežky České u příležitosti návštěvy prezidenta mezinárodní organizace Hnutí pro život, foto archiv

(AKTUALITY

Charitní ples pro domácí hospic vynesl přes 55 tisíc korun

Pardubice: V sobotu 2. března se pod záštitou vícehejtmana Pardubického kraje Romana Línkona konal již 6. charitní ples, přátelská benefiční akce na podporu Domácí hospicové péče Oblastní charity Pardubice. Podpořit úsilí pardubické Charity a vyjádřit uznání jejím zaměstnancům přišla i senátorka Miluše Horská a poslanec Marek Výborný. Jak uvedla ředitelka Oblastní charity Pardubice Marie Hubálková: „*Bez okázalé publicity poskytujeme služby domácí hospicové péče více než 26 let a v posledních dobách si stále více uvědomuji, že je nutné o službě umírajícím a jejich rodinám veřejně mluvit a jsem ráda, že na letošní ples přišlo také hodně mladých lidí.*“

Domácí hospicová péče je bezplatnou službou umírajícím a jejich blízkým, která je hrazena ze zdravotního pojištění jen částečně, proto Oblastní charita Pardubice pořádá benefiční akce a oslovuje dárce. Letošní charitní ples vynesl přes 55 tisíc korun a podpoří tak domácí hospicovou péči charitních středisek v Pardubicích a Holicích, které ročně poskytnou péči zhruba stovce klientů. Děkujeme!

Jan Lohynský)

Představitelé Hnutí pro život v Hospici Anežky České

Červený Kostelec, Žireč: Domov svatého Josefa v Žirči a Hospic Anežky České hostil významnou mezinárodní návštěvu. Do České republiky v rámci svých misijních cest po světě zavítal prezident mezinárodní organizace Hnutí pro život, otec Shenan Boquet z Washingtonu, doprovázen výkonným ředitelem Hnutí pro život v Římě, otcem Francescem Giordanem. Při příležitosti svého pobytu zavítali v sobotu 2. března do Hospice Anežky České, kde společně slavili mši svatou a v jejím závěru otec Francesco posvětil obraz Panny Marie Guadalupské, patronky Hnutí pro život, který byl pořízen do hospicové kaple.

V březnu odcestovali oba zástupci Hnutí pro život na Slovensko, do Moldávie a dalších zemí celého světa. Prosíme o modlitbu za jejich další cesty a činnost.

Hnutí pro život ČR je organizace usilující o obnovu společenského respektu ke každému nenarozenému dítěti. Zaměřuje se především na osvětovou činnost, poradenství a pomoc těhotným ženám či ženám po potratu. V sobotu 27. dubna 2019 proběhne v Praze Národní pochod pro život a rodinu, akce pro povzbuzení společnosti a připomenutí významu rodiny. Pochod začíná mši svatou v katedrále sv. Víta a končí společným požehnáním na Václavském náměstí. Více na www.pochodprozivot.cz.

Jan Kordina)

Papežský teologický institut Jana Pavla II. a Akademie kanonického práva v Brně
zvou kněze a jejich spolupracovníky, zasvěcené a manžele

KONFERENCE O PASTORACI

MANŽELŮ

29. – 30. 4. 2019

Duchovní centrum sv. Františka z Pauly
Vranov 7, 664 32 Vranov u Brna

Jak probudit zájem o spolupráci manželů a rodin ve farnosti?

Jak zlepšit spolupráci manželů s knězem?

Jak zakusit plody pastorační péče o rodiny?

Specifické poslání manželů v církvi.

Rodina jako subjekt evangelizace v dnešní době.

Přednášející **Mons. Renzo Bonetti** je prezidentem sdružení Famiglia Dono Grande (Rodina velký dar).
V letech 1995-2002 byl ředitelem Národního centra pastore rodin Italské biskupské konference.

Přihlásit se můžete do 20. 4. 2019 nebo do vyčerpání kapacity na
www.akademie.biskupstvi.cz – konference o manželství

CELOSTÁTNÍ **SETKÁNÍ** ANIMÁTORŮ

13. - 18. 8. 2019 Chotěboř

S JANEM

ZA
JEŽÍŠEM

společensví

média

grafika a vizuál

modlitba

evangelizace

hudba

selfmanagement

komunikace

csa2019.signaly.cz